ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 05 Bez přátel.pdb

PDB Name: Vampýra - 05 Bez přátel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Adrian Doyle - Bez přátel

Překlad: Pavel Sychra
(c)MoBa, spol. s r. o., 1996
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lúbbe,
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
ISBN 80-7173-675-9

CO SE ZATÍM STALO.

Lilith Edenová je dcerou člověka a upírky, předurčená k tomu, aby plnila tajemný úkol. Téměř sto let ležela v domě v Sydney v Austrálii, jehož dveře a okna jsou pouhými atrapami. Ale vzbudila se o dva roky dříve - čas ještě nedozrál. Pro co, to neosvětluje ani vize, kterou přijala od své mrtvé matky. Ta ji varovala před nepřátelskou smečkou upírů a zvláště před jejím vůdcem Landruem. Lilith by musela bojovat proti upírům, aby si uvědomila svoje předurčení. Napomáhají k tomu oděv, který může libovolně měnit svůj tvar - symbiont.

Lilith opustila dům, dříve než si ho všimla policie. Parapsychologovi Brianovi Secadovi se podařilo proniknout do budovy. To, co v jeho pokojích zažil, ho stálo zdravý rozum. Když se mu podařilo uniknout Molochovi, je o celá staletí starší a považuje se sám za upíra. Je odvezen na psychiatrii. Dům klesne do pukliny v zemi poté, co lidem v okolí ubírá životní energii.

Detektiv Warner má pracovat na případu "zmizelý dům", ačkoliv by se mnohem raději účastnil honby za vrahem, který zanechal svou oběť se zlomeným vazem.

Hora, hlavní vůdce upírské smečky v Sydney a jeho syn zastavují Lilith - a oba je zahubí její oděv. Když se shromáždí zbylá upírská smečka, podaří se Lilith jen s námahou utéci do kostela, jehož atmosféra ji díky jejímu lidskému dědictví nezahubí. Upadne do moci pátera Lorrimera, který vede anglikánskou církev. Ten chce "zachránit její duši" exorcismem. Proto upíři číhají před kostelem zhypnotizují Lorrimerova pomocníka, kněze - aspiranta Duncana Luthera, a vyzbrojí ho dřevěnou dýkou, aby Lilith zabil.

V průběhu událostí se Lilithin živoucí oděv odloučí od těla, omotá se kolem Lorrimerovy hlavy a oslepí ho. Když chce Luther Lilith zabít dýkou, odvrátí se od Lorrimera a ovlivňuje Luthera. Tomu se nic nezdaří, kromě toho je odstraněna jeho hypnóza a on propadá Lilith. Svěcenou dýku si bere s sebou, když s ní mizí kanály.

Lorrimera zabije v kostele padající kamenná socha.

V kanále číhají tři mladí upíři, kteří mají útěku zabránit. Luther zabije dva z nich dýkou, třetímu se podaří utéci.

Představa, kterou má detektiv Warner o světě, se prudce mění. Poté, co zjistí, že vraždy se zlámaným vazem mají v Sydney dlouhou tradici, se ho pokusí jeho kolega Stiller bezdůvodně zabít. Když se obrátí na policejního šefa Virgila

Codda, posílá ho do zcela zvláštní akce: Má prohledat zahradu propadlého domu, kde už našly smrt tucty lidí.

Luther jede s Lilith ke svým rodičům, kteří žijí na předměstí - a upadá do léčky. Pozemek jeho rodičů obsadili upíři! Lilith Duncana zachrání v poslední sekundě. Dům - i dýka - shoří v plamenech.

V Sydney naváže Duncan spojení s reportérkou Beth MacKinseyovou, kterou zná z dřívějška. Namluví jí, že Lilith pronásleduje její násilnický manžel a tak hledá úkryt. Beth Lutherovi radí, aby se rychle obrátil na policii, nenutí ho však. Když se Lilith dozví, že Beth pracuje na paddingtonském případu, prosí reportérku, aby ji směla doprovázet.

Beth souhlasí. Na Paddington Street Betty už na první zábraně příkře odmítnou, naproti tomu Lilith - díky hypnóze - projde! Vstoupí do zvláštní záhrady a cítí, že ji, když bude pokračovat v cestě, zcela nevyhnutelně něco polapí, něco, co už žádostivě čeká na její návrat. Na cestě zpět potom krátce spatří prastarého šamana, kterého už potkala dříve v domě.

Mezitím se v Sydney objeví Landru. Dozví se, jak vampýra řádila mezi zdejší smečkou a podává vysvětlení ke ztracenému podzemnímu úkrytu, který už dlouhý čas hledá.

Beth se ptá muže s nadpřirozeným nadáním na mysteriózní události, o Esbenu Stormovi - to je jméno prastarého šamana - se však nedozvídá nic. Lilith naproti tomu ihned rozeznává ve Stormovi tajuplného šamana ze zahrady...

Bez přátel

Kreatura trůnila za mohutným psacím stolem. Tiše hovořila do telefonu. V hlase se jí zachvívala nervozita a hluboké obavy. Oči se jí tmavě blýskaly. "Hora je mrtev. Všechno padlo. A naši pánové teď vyčkávají a doufají, že Landru odstraní pohromu."

"Jak k tomu můžeme přispět?" zeptal s hlas na druhé straně vedení. "Pozemek se nikdy nikomu nepodařilo prozkoumat. Všichni, kdo se tam dostali, zmizeli..."

"To souhlasí. Ale musíme zjistit, co se tam děje," dodala první kreatura. A s povzdechem dodala: "Postarám se o to..."

Když se starosta Sydney odmlčel, policejní šéf Codd položil sluchátko.

Zase taková noc...

Jonathan Friday se převaloval v posteli. Hillary ležela natažená vedle něho. Vzala si tři prášky na spaní - zase o jeden více než včera a noc předtím.

Marně.

Na spánek neměli ani pomyšlení. Změť hlasů a zvuků dopravního provozu pronikala staženými žaluziemi, které je sotva ztlumily, do domu. Do každé místnosti. Pokoušeli se zavírat okna, ale nebylo to možné pro vedro, které v posledních dnech vládlo. Jejich problém nevyřešil dokonce ani mobilní klimatizační box, který se jim narychlo podařilo sehnat. Za prvé přístroj hučel způsobem, který lezl na nervy. Za druhé potřeboval vývod hadicí ven, a to znamenalo zase otevřené okno.

Ďábelský kruh.

Friday se zatím nedal pohnout k tomu, aby do krásné staré štukové stěny vytloukl díru. Celým srdcem visel na zděděném domě. Stále ještě doufal, že strašení v jejich čtvrti přestane stejně rychle jako začalo...

Když kolem projela celá kolona těžkých nákladních vozů, nejspíš někam k zábraně, stoupl v něm adrenalin, takže už v posteli nemohl dál vydržet. Podrážděně tápal k oknu a posunul roletu o kousek nahoru.

Kromě hlučných zvuků a kovového harašení do ložnice pronikalo i třepotavé světlo lamp.

Friday sevřel pěsti. Zdálo se mu, že ho jeho bezmocnost udusí. Nikdy v minulosti nepřemýšlel tolik o srdečním infarktu jako během posledních nocí. Přes den se to ještě dalo snést, i když v kanceláři padaly žertíky o jeho očích lemovaných temnými kruhy. Také Hillary tomu unikla jenom díky otevřeným obchodům.

Drahá záležitost, protože se zachraňuje jen díky opravdové nákupní horečce, která jeho kontu dělá všechno, jenom ne dobře.

Friday jí to přesto nezakázal. Svou ženu miloval a viděl, jak za změněných podmínek trpí.

Což mu ovšem ještě více přidalo neklidu.

Zase jeden ďábelský kruh...

"Pojď zase do postele! A zavři to okno - aspoň na pár minut..."

Slyšel ji, ale nebral vážně to, co chtěla. Očima civěl dolů na ulici. Jejich dům byl první na téhle straně před zábranou, kterou byla v posledních dnech hermeticky uzavřena jejich čtvrť. Policie a armáda dbaly na to, aby přes závory neproklouzl žádný civilista. Dokonce ani lidé, kteří tam měli domy.

"Dneska jsem potkal Morleho odnaproti," řekl zdrženlivě. "Sám si stanovil lhůtu do dnešní noci. Když tohle "zatížení" - tak tomu totiž říkal - nepřejde, přestěhuje se s ženou do hotelu..."

Číhavě naslouchal do ticha a poslouchal Hillařin dech. Také ona si s tou myšlenkou pohrávala a on se proti tomu neustále bránil. Připadalo mu to jako kapitulace.

Mezitím už však myslel jinak. Každou noc se to o kousek změnilo. Veškeré intervence u úřadů byly marné. S abstraktním poukazem na "vyšší zájmy" byli pokaždé odmrštěni.

Když Hillary neodpovídala, prohodil: "Pojď sem a podívej se na to! Dělají, jako by šli do války."

I když to, co projíždělo po Paddington Street, nebyly válečné zbraně, působily tímhle tísnivým dojmem.

"Chtěl bych vědět, co se tam k čertu děje!"

Hillary se objevila za ním. Cítil teplo jejího těla, což ho okamžitě trochu uklidnilo.

"Každý to chce vědět," zamumlala ospale. "Noviny a místní televizní vysílání už ani neznají jiné téma. Ale to, co nám předkládají, je pořád ta zvětralá polívčička - jenom ohřátá."

Friday kývl. Z okna neměli ani ve dne výhled na úplně všechna místa, na nichž teď vládla změť lidí a přístrojů.

Zábrany byly roztažené do široka. Jejich dům měl číslo 229. Už o pár kroků dál bylo všechno evakuováno. Povídalo se, že centrem celé té úřední šaškárny byl dům číslo 333, aniž by někdo věděl, co se na téhle adrese vlastně stalo. Bylo to tam dobré půl míle cesty plné mírných zatáček. Kromě toho v každé zahrádce před domem rostly mohutné staré stromy. Pověsti, které kolovaly, by se daly potvrdit jenom z výšky. Ale dokonce i vzdušný prostor, jak to nazývali, byl uzavřen.

Friday s povzdechem zavřel okno a obrátil se ke své krásné ženě. Byl ženatý už deset let. To mu však nebránilo, aby k ní stále ještě necítil vášeň. Přesto spolu od začátku sledování toho domu nespali.

Postrádal to. A v tomto okamžiku blízkosti cítil, že u ní je to úplně stejné.

Přitiskl ji k sobě pevněji.

"Mohu si zkusit vzít v kanceláři volno," zašeptal. "Kdybychom na pár dnů odjeli z města, mohli bychom si odpočinout."

Položila si tvář na jeho širokou hruď. "Kdybychom se vrátili a tady se nic nezměnilo, bylo by to ještě horší..."

"Horší už to snad být nemůže!"

Pohladila ho po zádech. "Miluji tě," pronesla.

Hrudí mu projelo teplo. Aniž by to mohl ovlivnit, pohnulo se tu chvíli ještě něco jiného.

Hillary to cítila, ale netvářila se odmítavě. Naopak, její pohyby ještě zněžněly. "Kdybychom už nemohli usnout..." vydechla.

Vyhrnul jí noční košili výš, takže se objevila nahá kůže. Ona naopak zajela rukou do jeho pyžamových kalhot. Dech se jí zrychlil. Ovládala prastaré umění, jak si pohrávat s muži.

Ještě jednou kolem nich projelo světlo reflektorů.

Jonathan Friday si toho nevšímal. Stáhl Hillary přes hlavu negližé a litoval toho, že ona musí pustit jeho nejlepší část.

Napětí v jejím obličeji bylo jiné než předchozí noci. Zdálo se, že hluk venku ani ona ani on nepokládají za rušivý pro jejich trvající touhu.

"Také tě miluji," řekl. Znělo to jako opožděná odpověď na její jemné vyznání předtím.

Rozepnula mu knoflíky od kabátku a pomohla mu z kalhot. Ruku v ruce se vraceli nazí do postele. Světla pronikající zvenku působila jako světelné efekty. Hillařina těžká prsa se pohybovala sem a tam a vzrušovala Jonathana, který odhodil poslední zábrany. Zabořil obličej do teplé skuliny mezi nimi a klesl se ženou na postel. Jazykem jí zanechával na kůži vlhké stopy.

Její sténání bylo stále hlasitější a brzy přehlušilo všechny ostatní zvuky. Hillary považovala verbální erotiku za neoddělitelnou součást každé milostné hry. Přitom se neomezovala jenom na pouhé sténání nebo jednotlivé výkřiky, ale vyrážela ze sebe i slova, při kterých by za jiné situace rudla.

"Ty... jsi tak krásný... na dotek...!" mazlila se s ním.

Zdálo se, jako by jí obličej zářil. Líbal ji, dokud nemohl popadnout dech. Její poněkud pomalý, ale přesto k neuvěření vzrušující jazyk ho téměř připravoval o rozum.

"Už nemohu déle čekat!" vyrazila ze sebe nakonec. "Rychle, pojď ke mně...!"

Jonathan se opřel o předloktí. Její ruce mu pomohly nalézt cestu. Samy od sebe přišly rytmické pohyby.

Hillary mu projížděla hustý porost na hrudi. Zasténal silněji a zabořil ústa přesně na správné místo do jemného masa. Nejvíce vychutnával, když určovala tempo ona. Protože znala jeho chutě, bylo jen otázkou času, kdy změní pozici, která byla výhodná i pro ni.

Předtím, než se to stalo, se však přihodilo něco jiného.

Během okamžiku se v místnosti silně ochladilo!

Také světlo se změnilo.

Jonathana to vyrušilo a zastavil se.

Hillary trvalo trochu déle, než se vrátila na zem.

"Co je?" zeptala se.

Jonathan se od ní beze slova oddělil a posadil se na kraj postele. Upíral nevěřícně pohled na předmět, který stál na jeho nočním stolku. Koupil jej na jednom z četných jarmarků a vyrobil z něho lampu. Zřejmě se jednalo o originální umění praobyvatel. O stáří fantastické postavy z černého, hladkého a neuvěřitelně tvrdého dřeva nebyl nikdo schopen podat jakoukoliv informaci. Vypadala jako předimenzovaný falus, kterého se držela stylizovaná nahá žena.

Friday byl fanouškem erotického umění a bylo úplně jedno, z jakého období. A i když se Hillary z toho předmětu nijak zvlášť netěšila, nedal si vzít, aby si ho nepostavil vedle postele.

Teď bylo pozdě litovat.

Kromě toho si nebyl jistý tím, jestli má na změně atmosféry v místnosti podíl soška.

Ačkoliv...

Hillary sledovala jeho pohled a seděla teď za ním. Rukama bolestivě sevřela jeho rameno. "Ach bože. Co se stalo s tou věcí...?"

Zdálo se, že originální řezba pulzuje a přitom vyzařuje černé světlo.

Černé světlo?

Jonathanovi se zdálo, jako by během sekundy přišel o rozum. Extrém mezi hlukovým terorem posledních dnů, jemným sexem a nevysvětlitelnou, šokující událostí, byl prostě příliš náhlý.

Nebyl schopen odpovědět.

Před jeho očima zmizela soška už skoro úplně ve tmě, která pulzovala v rytmu Fridayova srdce. A šířila se dál. Nezadržitelně.

Hillary jím zatřásla, plná zděšení. "Musíme..."

Jonathan otočil hlavu a uviděl, že se jí rty pohybují dál, ačkoliv z nich nevychází ani hláska. V očích měla hrůzu. On

sám řekl něco, co k jeho uším vůbec nedolehlo. Nevnímal ani jindy všudypřítomnou zvukovou kulisu zvenku.

Jako by někdo přestřihl zvukový kabel.

Když Jonathan vyskočil a natáhl ruku ke své ženě, aby s ní utekl, dostala se čerň najednou až k nim.

Jonathan v ní zmizel a všechno ztratil.

Kontakt s Hillary.

Zrak.

Naději, že šířícímu se návalu uteče.

Čerň ho pohltila. Rozlila se z původního místa, na kterém byla od věčnosti, a vyplnila celý prostor.

Potom - v mžiku oka - čerň ztuhla jako tvrzená ocel.

Hillary a Jonathan zemřeli v rychle tuhnoucím bloku.

Jako bezmocný hmyz v jantarové kapce...

V ubývající noci dosáhla skupina speciálních vozidel pozemku. Slunce ještě nebylo vidět. Šedé světlo, sotva příjemnější než předchozí tma, upředlo znepokojující pavučinu nad městem, které bylo ještě převážně pohrouženo v nic netušícím spánku.

Imponující postava Virgila Codda se vysoukala z předního vozu, jehož tónovaná skla v oknech neumožňovala pohled dovnitř. Počkal, až i z následujících vozů vystoupí lidé. Na krátký povel se všichni společně přiblížili k bráně usedlosti, kde už čekalo několik uniformovaných policistů.

"Nějaká nová zjištění?" zeptal se Codd obezřetně a na jeho hlase nebylo znát, jakému teroru je schopen svoje podřízené vystavit.

"Ne, pane!" hlásil seržant. "Kontakt s panem Warnerem je stále ještě přerušený. Stejně jako s oběma vědci, kteří tam vešli před ním. Žádné známky života. Pokud bych směl něco navrhnout: Měli bychom povolat Národní gardu. S jejich zbraněmi by snad podařilo..."

"Už jste někdy přemýšlel o tom, proč jste pořád ještě jenom pouhý seržant?" přerušil ho Codd, aniž by zvedl hlas. "Já bych to na vašem místě udělal a rozhodování bych přenechal těm, kterým zcela určitě pochoduje v hlavě víc rozumu než vám."

Seržant sklidil škodolibé pohledy svých kolegů, kteří byli rádi, že nejsou sami cílem svého - na své poměry ještě stále dobře naladěného - šéfa. Codd ho nechal stát jako školáka a obrátil se ke svým průvodcům.

"Svoje úkoly znáte," řekl, zatímco hleděl někam k rychle světlajícímu obzoru nad hlavami mužů a žen. "Hodně mi záleží na tom, abyste přišli na to, co se na tom pozemku děje."

S uspokojením zpozoroval, že vzbudil pozornost narychlo shromážděných a k absolutní mlčenlivosti zavázaných expertů, kteří teď místo na něj hleděli na zahradu před jejich očima.

První projevy překvapení byly hlasité.

"Vidíte," chopil se Codd příznivé příležitosti, "moc jsem vám toho nesliboval. Proto na vás apeluji, abyste při vší vědecké horlivosti zachovávali opatrnost. Jak víte, postrádáme dva vaše kolegy a nejlepšího z mých mužů, kteří se nedali odradit od toho, aby vstoupili na pozemek bez dostatečného zajištění. Co tady vidíte, může být fantastické. Ale co se skrývá za tím, by měl ukázat vyčerpávající průzkum. Nikdo nedokáže objasnit ten překotný růst, ale my všichni, včetně starosty Weinberga, doufáme, že to změníte. Spoléháme na vás. Na vašem vybavení nebudeme šetřit."

Kývl jim a vydal se zpět k vozu, kterým přijel. "Rád bych vám ještě dělal společnost, ale můj čas je omezený. Průběžně mne informujte. Jsem tady celou dobu pro vás. Hodně štěstí!"

Jeho nenápadný odchod nevzbudil žádnou pozornost.

Zahrada přitahovala všemi svými možnostmi i nemožnostmi. Lákala každého vědce. Protože bylo už předem určeno, kdo bude mít v rukou vedení průzkumu, neobjevily se při dělení úkolů žádné vážnější problémy.

Muži a ženy nejrůznějších vědních oborů se částečně jakoby v tranzu obraceli k rostlinám, které na našem kontinentě ještě nikdy nebyly k vidění.

Nikdo si nevšiml, že rostliny se pomalu obracely k lidem. Vypadalo to, jako by ony už docela přesně věděly, s kým mají co do činění.

S potravou...

Sklo se roztříštilo.

"Tiše!" varoval výrostek v obnošených džínách a mastném nátělníku.

Earl se sebevědomě zasmál. Cvakl vyskakovacím nožem a přejel po čepeli. "Čeho se bojíte? Snad ne toho starého? Jenom ať nás uslyší - jenom ať přijde...! Tuhle čepel jsem zasvětil Satanovi, jestli se nepamatujete. Tu noc, kdy byla Cathy tak nadopovaná, že jsme s ní všichni tři zároveň..."

"Drž hubu, ty blbče!" King hmátl do otvoru ve skle dveří. Rezavý zámek zasténal.

Byli na neosvětleném zadním dvorku. Zdi a ploty pro ně neznamenaly žádnou vážnou překážku.

Teď jeden po druhém vklouzli do domu.

"Hnusný zápach!" Earl se chytil za nos.

"Možná už je dávno po starém." Duke si posvítil baterkou na své vlastní zuby. Nikdo na něm nepoznal, jestli se zrovna pokouší o úsměv, "Může být, že tu někde leží a smrdí. Jak ten naposledy vypadal..."

Jeho průvodci se zasmáli.

Starosti s tím, že by je tu někdo překvapil, si nedělal nikdo.

Kráčeli úzkou chodbou podél spojovacích dveří k obchodu. Byly otevřené. Protáhli se dovnitř.

"Do prdele, ten zápach je pořád silnější!" zasténal King.

"To je důkaz toho, že staroch vypadl." Duke přejížděl světlem po obskurních předmětech, které byly naskládané v policích.

"Kdo za něco takového může vyhazovat peníze, musí být určitě na hlavu!"

"Pospěšme si," naléhal Earl. Stál v polostínu a měřil si sochu se třema rukama a třema nohama. "To je pravý kabinet hrůzy...!"

"Hlavní je, že nás neděsí kasa," dodal King, dříve než zavelel: "Zastavte se na chvilku!"

Paprsek baterky vyloupl z polotmy starodávnou pokladnu. Earl vytáhl svůj nůž, protlačil se před ostatní a zvedl zásuvku s penězi. Duke ho následoval a posvítil do přihrádky.

"Prázdná..." Sborově zakleli. "Ani mizerná mince!"

King se vzpamatoval jako první. "Ten malý hovňous zřejmě po zavření obchodu vybírá kasu. Určitě se válí na penězích. Takový nacpaný pytlík pod hlavou nahradí pohádky před spaním..."

Zvenku sem velkým oknem pronikalo svítání. Stačilo na to, aby se daly rozeznat obrysy postavy, která se blížila k obchodu. Duke zhasl baterku.

V okamžiku se poschovávali mezi policemi.

"Žádnou paniku!" zasyčel ještě King. "Ať je to kdo chce, zase brzy vypadne. V tuhle dobu..."

Mýlil se.

Dveře se otevřely...

Nikdy tě neopustím, zašeptal netvor na její kůži. Dokud jsi naživu a cokoliv děláš, jsem s tebou!

Lilith Edenová nepochybovala ani na sekundu o myšlence, která se vklínila mezi ty její. Chvějíc se strachem vyšla z úkrytu ve staré aleji stromů.

Ačkoliv navenek působila dojmem dvacetileté, narodila se na konci minulého století, v roce 1896 jako dcera upírky a člověka.

První sluneční paprsky barvily obzor do červena, ale v tuhle časnou hodinu vypadala Market Street jako po vymření. Navíc to nebyla žádná rušná ulice s obchody, s lidmi spěchajícími z okolních kanceláří nebo firem. Ulice sestávala vlastně jen ze dvou řad více či méně zchátralých, vesměs nízkých budov.

Na přelomu století tady bylo místo jednoho z mnoha malých trhů rozvíjejícího se města Sydney. Dneska už to připomínalo jenom několik pamětních tabulí, které upozorňovaly na doby rozkvětu. V téhle části města nebylo vidět už ani otrlé turisty. Market Street prospala posledních padesát let, a nevypadala na to, že na tom neštěstí otcové města v nejbližších padesáti letech něco změní.

Obchod Esbena Storma byl nápadný - a zároveň také nebyl. Vlastně sem malý obchůdek se starožitnostmi, s oběma výlohami skvrnitými stářím zapadal tak harmonicky, že mnozí zde žijící lidé na prosbu o popsání cesty museli dlouho přemýšlet, než ji mohli vysvětlit.

Lilith tady už v předvečer jednou byla. S doprovodem. Teď se vracela zpátky sama.

Pomalu se pohnula. Šedé ráno vnímala jinak než každý normální člověk. Její oči nedělaly rozdíl mezi dnem a nocí.

Monstrum na její kůži mlčelo. Myslela si, že už je nikdy neuvidí. Ale vrátilo se před hodinou a nabylo podoby černé kůže, přiléhající těsně k tělu a připomínalo spíš než normální oblečení kousek prádla z dráždivé kolekce speciálního katalogu. Vypadalo to, jako by měla trup, nohy i ruce opředené nějakou bizarní sítí. Na nohou jí "vlákna" končila v botách a na rukou měla rukavice bez prstů.

Lilith šla dál a zastavila se teprve před dveřmi do obchodu.

ZAVŘENO, bylo rukou napsáno na nakřivo visícím lístku. Ale dveře, stejně jako žaluzie na výkladě, tak i mříž, která se dala odstranit, byly otevřené. Skleněným výkladem Lilith viděla do obchodu, nad kterým sotva čitelný vývěsní štít zdůrazňoval, že se jedná o obchod se starožitnostmi. Přejížděla hledajícím pohledem zboží.

Jestli je pravda, co se vypráví, neprodal Esben Storm žádný z unikátů, které souvisely s pohádkovou mytologií australských původních obyvatel. Storm, sám původem domorodec, se omezoval na výměnu jednotlivých předmětů za jiné, stejně cenné. Přitom on sám určoval, co je stejně cenné. Jak bylo možné z takových neortodoxních obchodních praktik žít, bylo jedno z jeho tajemství.

Lilith už chtěla pustit mosaznou kliku, když se dveře otevřely.

Nepochybně pozvání.

Odložila ostych a vešla dovnitř.

Ovanul ji zvětralý vzduch. V pološeru, v zadní části obchodu, se pohybovaly nedefinovatelné postavy. Snad myši nebo krysy.

Krysy, pomyslela si jen tak mimochodem, výborně by se sem hodily.

Dvounohé tím asi myslela. Ale byly to ony, které v tom okamžiku jako komando vyskočily ze svých úkrytů.

"Ani hlásku, maličká, jinak bychom museli být - bohužel - brutální...!"

"Nadělám si do kalhotek."

Zdálo se, že její hrubá odpověď je znejistěla. Ale jenom na krátký okamžik.

"Proč ty dveře nebyly zavřené?" obrátil se obr v řetězech a kůži na své průvodce.

Dočkal se jenom krčení ramen.

"Kde je majitel obchodu?" zeptala se Lilith.

"To bychom také rádi věděli."

Lilith si trio měřila s nepokrytou skepsí. "Jako obchodní partneři zrovna nevypadáte..."

"A ty?" Obr se k ní zase obrátil.

Nepokusila se mu vyhnout, jak snad čekal, ale zůstala neohroženě stát.

"Krásná..." Zuby měl rozežrané nikotinem. "Taková jako ty mi ještě chybí ve sbírce."

Rozpřáhl ruce a nečekaně nataženými prsty projel Lilith vlasy.

Přejížděla pohledem z jednoho na druhého a potom slyšela sama sebe říkat: "Takoví jako vy nechybí v žádné sbírce."

Jeden z nich se nervózně zasmál a prohodil: "Raději zmizíme, Kingu. To byl nápad jenom z ožralosti, abychom sem lezli. Tady není co odnést..."

"Mýlíš se." Obr zvedl mentorsky ukazováček. "Ta malá je tu k odnesení. Kašlu na prachy - a vy můžete zmizet! Ale nejdříve si ji ještě jednou prohlédněte: viděli jste už někdy takovou nevěstinku, když nepočítám v kině? Už jenom ty hadry, co má na sobě. Mohl by ses honit po celém městě, takovou holku bys nesehnal." Provokativně se na své průvodce podíval. "Máme tady něco zvláštního, hoši. Tak se podle toho chovejte!"

"Máš pravdu. Ale Duke má taky pravdu. Ta věc smrdí jako celý ten krám tady. Měli bychom zmizet. Zchladíme si hlavičky jinde."

King se nenechal zmýlit. Přejel Lilith po obličeji, což si nechala líbit, a zeptal se: "Co ty na to říkáš, maličká? Konec konců se jedná o tebe..."

Ohrnula rty. Zdálo se, že jí oči ještě víc zezelenaly, napětí v hrudi jí připomnělo, jak už je to dlouho, co naposledy něco měla...

"Myslím, že nemám čas věčně..." Stálo ji nejvýš dvacet procent ženské intuice, aby poznala, že tohle nejsou přátelé Esbena Storma. A jako jeho nepřátelé působili prostě směšně.

"Dobrý kec. Když..."

"Ticho!"

Obrův hlas zmlkl. Sám nepochopil, jak se to mohlo stát, ale jediným povelem - a pohledem bezedných očí - Lilith trio ztišila. Nebyli schopní se ani pohnout.

Lilith napřáhla ruku a pohladila Kinga po spánku, přejela po jeho tváři a zanechala nehty, které jako by se najednou prodloužily, krvavé stopy na jeho krku.

Tam pulsovaly tepny. Jeho puls dokonce slyšela.

Lilith otevřela ústa. Žádný z těch chlápků nebyl schopen ukázat děs, který se jich bezpochyby zmocnil.

Dívce poporostly i špičáky. Velice nad míru...

Stalo se něco nepředstavitelného!

Pocestný, který prodléval na místě zločinu, se třásl po celém těle nepojmenovatelnou hrůzou.

Píseň utichla.

Hlas, který zněl od počátku stvoření, mlčel!

Pocestný, který přicházel z minulosti, nekráčel obvyklou stezkou a spěchal k domu číslo 229 na Paddington Street. Došel ke dveřím, které zůstaly zavřené. Plný starostí se zorientoval a proklouzl dál ke schodišti. Zahalila ho tma. Ale nebylo to nic ve srovnání s černí, která hrozila zmrazit jeho duši.

Proč to děláš? pokusil se navázat kontakt. Porušuješ své vlastní zákony!

Nedostal odpověď ani znamení, že je vítán.

Zabrzdily ho příští dveře, protože se sám zarazil.

V posledním okamžiku.

To, co žíhalo za nimi, ho připravovalo o rozum. V budově se zhmotnilo šílenství a zároveň zanechávalo vakuum. Zdálo se, že za těmi dveřmi končí svět.

VŠECHNO.

Píseň zmlkla...

Musím to udělat, pomyslel si pocestný. I když mne to sežere...

Pohnul dveřmi.

Úplně pomalu, opatrně.

Strnul.

Dotkl se ho jenom závan, a přece v tom mizivém zlomku sekundy pro něj existovala jediná volba: ihned se obrátit a dát se na útěk - nebo vytrpět něco horšího než se smažit v pekelném ohni!"

Rozhodl se pro útěk.

Předtím však pocítil, že to zvrhlé za dveřmi už pohltilo svou první oběť...

Odešla od nich až tehdy, když ukojila svůj hlad. Poté, co triu darebáků posthypnoticky přikázala zapomenout na události poslední půlhodiny, zamířila ke spojovacím dveřím mezi obchodem a soukromým bytem.

Chodbou se dostala do několika místností, ve kterých pátrala po Esbenu Stormovi. Nakonec vešla do skromné místnosti, jejíž stěny, strop i podlaha byly pokryty primitivně vypadajícími malůvkami.

Lilith fascinovaně upírala pohled na postavu, která s nohama skrčenýma pod sebou seděla na podlaze. V této pozici působil Esben Storm -o nikoho jiného se jednat nemohlo -jako guru pohroužený do meditace. Hrany dlaní měl na stehnech. Na rozdíl od předchozích výjevů, na kterých vystupoval jako lovec z doby kamenné, měl tady na sobě žalostný, poctivě vypadající tvídový oblek.

Když se Lilith přiblížila, ucítila najednou ve své bezprostřední blízkosti nějakou chladnou zónu, jejímž zdrojem mohl být jenom domorodec sám. Také krátce pocítila, jak se jí oděv stahuje na těle. Ale to se stalo ještě předtím, než si mohla svůj pocit uvědomit. Jiný pocit - jako by byla pod vše odhalujícím rentgenovým zářením-zůstal.

Storm měl zavřené oči, ústa lehce otevřená. Vstupující zcela určitě nepozoroval - anebo se jí nehodlal zabývat.

"Haló. Slyšíš mě?" Lilith na něj promluvila a poklepala mu na rameno. Cítil se podivuhodně lehce, ale nijak nezareagoval. Lilith mu sáhla na krk a nahmatala puls, který byl sice silný, ale velmi pomalý.

"Je mi líto, ale já..." Zmlkla, protože její slova byla zbytečná, dokud se Storm sám ze své vůle nevrátí zase do reality.

Ačkoliv jí to připadalo těžké, rozhodla se, že se bude cvičit v trpělivosti.

Procházela pokojem a prohlížela si abstraktní barevné výjevy na stěnách. Po nějaké chvíli zjistila, že z kreseb vychází nevysvětlitelná sugestivní síla. Zdálo se, jako by jí na první pohled primitivní malůvky chtěly něco sdělit. Ale zřejmě jí nebyla tam zapsaná poselství zpřístupněna.

Najednou se chlad, který byl ve Stormově bezprostřední blízkosti, rozšířil po celé místnosti. Když se varovaná Lilith obrátila, stalo se něco strašidelného, co bylo zároveň i vysvětlením Stormovy naprosté duševní nepřítomnosti.

Z nástěnných kreseb na protilehlé straně místnosti vystoupila lidská postava, v níž Lilith okamžitě poznala druhého Esbena Storma - úplně nahého.

Dříve, než se Lilith vzpamatovala z hrozného překvapení, odehrálo se další. Nově příchozí se nezastavil před svým mlčícím protějškem, ale vklouzl do něj, jako kdyby ho sedící postava úplně pohltila!

Najednou bylo v místnosti zase teplo - a Esben Storm otevřel oči. Měl monotónní hlas a jeho obličej, dříve hladký, teď pokrytý zářezy a vypouklinami, se podobal masce, když pronesl: "Věděl jsem, že přijdeš. Teď už se na tom nedá nic změnit. V méně civilizovaných kruzích se ti přece říká, nemýlím-li se, ‚dcera té děvky'. Nebo aspoň obojetník. Není to tak...?"

Lilith se k němu přiblížila. Srdce jí najednou prudce tlouklo. "A ty?" zeptala se. "Jak ti říkají? Esben Storm zní jako pseudonym, ne jako tvoje pravé jméno. Zní to jako pokus schovat se. Oba nás něco spojuje, a zřejmě víš lépe než já, co to je..."

"Nás dva?" Rozesmál se a znělo to opovržlivě. "Co by nás mělo spojovat, když o mně víš ještě méně než tvá přítelkyně?"

"Moje přítelkyně?"

"Ta, která tě sem včera večer dovedla."

"Beth?"

"Macbeth by se mi líbilo víc..."

Lilith se najednou zasmála, že reportérka, u které byli spolu s Duncanem Lutherem schováni, našla Esbena Storma jenom proto, že to sám chtěl. Ne vlastní šikovností nebo díky své vytrvalosti. Dokonce se jí zdálo, že Storm naaranžoval kontakt s Beth jenom proto, aby se dostal k ní, k Lilith. To by ale znamenalo, že Storm předvídal, že se ona a Duncan na svém útěku u Beth zastaví...

Vypadalo to absurdně.

"Jsi jasnovidec?" pokoušela se ho pohnout k nějaké obsáhlejší odpovědi.

"Mezi jiným. Jsem Oodgeroo Noonuccal," odpověděl jí.

Lilith se zastavila krok před ním. "Beth hledá někoho tohoto jména," kývla. "Přišla sem, protože doufala, že u tebe k tomu získá nějaké podklady. Proč ses jí nedal poznat?"

"Je to jenom jedno z mých jmen. Ale ne to nejfalešnější. Víš, co znamená ve vaší řeči?"

"Ne."

"Dobrá. Muž potřebuje svoje malá tajemství, ne?"

Pochopila, že si s ní pohrává, a to se jí velice nelíbilo. "Když všechno víš, tak potom víš i to, proč jsem přišla!"

"Možná..." Zdálo se, že jí prošel pohledem a upřel ho na malby na stěnách.

Lilith potlačila zlost z průběhu setkání, protože pořád ještě doufala, že se od Storma (pro jednoduchost zůstaneme u tohoto jména) něčeho dočká. Tak rychle nechtěla hodit flintu do žita,

"V pořádku. Co kdybychom nechali těch potyček a začali se bavit vážně?"

"Víš už po těch několika dnech, po tvém probuzení, co je vážné?"

"Něco už vím..."

"Tím si nejsem tak jistý."

Lilith vztekle sevřela pěsti. Zatímco jí zmítaly emoce, řekl Storm: "Možná bychom náš rozhovor mohli odložit. Ten, který přišel, bude vyžadovat tvou plnou koncentraci. Jestliže ho přežiješ, mohli bychom to ještě jednou zkusit..."

"Ten, který přišel?" opakovala Lilith jako ozvěna. Před několika hodinami měla noční můru, v níž se opakovala naprosto stejná slova. Také tam vystupoval někdo, kdo ji z neznámých příčin neskutečně nenáviděl a pronásledoval. Jeho totožnost však zůstala skryta. "Kdo přišel?"

Esben Storm zaváhal. Potom odpověděl: "Myslím, že to dávno víš. Tvůj úhlavní nepřítel. Landru..."

"Landru..." To jména sjelo Lilith z úst. Olízla si rty.

Poprvé Lilith slyšela jméno "Landru" z úst služebné kreatury. Bytosti, která jako upíři Staré Rodiny toužila po krvi, ale ve srovnání s nimi to byla jenom ubohá otrocká bytost, která neovládala magii.

Později užila toho slova Lilithina matka, když Lilith varovala před jejím "nejhorším nepřítelem". Podle toho byl Landru vůbec nejstarším ještě žijícím upírem. Podle řečí to bylo už přinejmenším devět set let, co se potuloval světem. Přesnou dobu neznala ani její matka. Mohlo by to být i desetkrát více.

Zdálo se, že Landru zaujímá mezi velmi starými upíry a vedoucími upíří smečky zvláštní postavení. Pokud tomu Lilith dobře rozuměla, usiloval už o život její matky a nesl spoluvinu na smrti jejího lidského otce.

S bolestí si uvědomila, že z nepochopitelných příčin stále ještě nezná jména svých rodičů. Vzpomněla si mezitím na tak mnoho, ale to nejjednodušší před ní bylo pořád skryto.

Podívala se na Esbena Storma, který se právě plynulým pohybem zvedal ze země. "Kde je v tomto okamžiku?"

"Chceš to vědět, abys před ním mohla utéci, anebo aby ses mu mohla postavit?"

"Je to důležité?"

"Rozhodne to o tvé existenci."
Ostře si ho změřila. "To zní, jako bych se ho opravdu měla bát. Bojíš se ho ty?"
"Mne se tohle všechno netýká," odvětil stroze. "Mých zájmů se to netýká."
"Uvažuje Landru stejným způsobem?"
"Neví o mně."
"To se může změnit."
Stormův úsměv zmizel, jako by ho někdo vymazal. "Jsou lidé," pronesl, "kteří už litovali menších výhrůžek."
"Já nejsem člověk - aspoň ne takový, který má v sobě krev."
Kývl.
"I když tě Landru nezajímá -já tě asi zajímám, jinak by se naše cesty tak často nekřížily."
"Vím, co tím myslíš. Ale nemůžeš to přehánět. Používám zvláštní způsob cestování," vysvětloval. "Navštěvuji mnohá místa, aniž bych si přitom něco zvláštního myslel."
Jeho slova způsobila náhlou ztrátu odvahy. Lilith poznala, že na Esbena Storma nemá. "Asi bych měla raději jít."
V podstatě to byl pořád ještě pokus pohnout ho k tomu, aby jí vyšel vstříc.
"Vzdáváš to tak rychle?"
"Nepřišla jsem prosit!"
"Tu pýchu máš zjevně po své matce."
"Ty jsi ji znal - myslím, opravdu?"
Kývl.
"Znáš její jméno?"
"Znám."
"A mého otce?"
"I to."
"Jak znějí ta jména? Rychle, chci vidět, jestli říkáš pravdu!"
Ale on se tak rychle přelstít nedal.
"Ty je přece sama neznáš. To si myslím. Probudila ses příliš brzy."
"Ta jména!"
"Napadnou tě sama od sebe, až přijde čas. Jak vidím, nosíš matčin symbiont. Ten se určitě o to také postará."
Lilith strnula. "Cože?"
"Ten netvor, jak to sama nazýváš a který se sem dostal ne zrovna z dálky..." Esben Storm přejel Lilithin oděv s respektem, který byl na jeho poměry neobvyklý.
Tahle lapidární poznámka stačila k tomu, aby se Lilith znovu zeptala, jestli domorodec dokáže číst myšlenky nebo předvídat.
Ještě pořád bojovala s pojmem symbiont.
Chtěla sáhnout po Stormově paži, ale jeho pohled ji od toho odradil. Skoro zároveň vydechla: "Chtěla bych se o tom dozvědět všechno. Všechno! On tedy skutečně žije..." Doposud to bylo jenom podezření.
"Může zabíjet. Myslela jsem, že jsem ho ztratila, ale dnes v noci se vrátil zpět a zase se na mne přichytil, jako by nepatřil on ke mně, ale já k němu!"
Esben Storm kývl bez známky překvapení. "To obojí souhlasí. Nemůžete se od sebe vzájemně oddělit. Kdyby se od tebe zase oddělil, zemřela bys. Dokáže vytušit smrt svého hostitele předem. Tak jednoho dne poznáš, že se blíží tvůj konec."
"Ale... Co je to? Odkud to pochází? Všechno má přece nějaké jméno, tohle také?"
"To není žádná věc." Esben Storm bezprostředně rozpřáhl paže a lehkým tlakem přiměl Lilith, aby se s ním usadila na podlahu. Hledíce si do očí, sklouzli dolů. Storm stáhl ruce. "Vydám se do tebe na cestu," pronesl. "Potom se rozhodnu, co se smíš dozvědět a co je pro tebe skutečně důležité vědět. Co tě dovede dál..."
"Do mne na cestu?" opakovala Lilith.
"Je to jako smrt," vysvětloval domorodec takřka nezúčastněně. "Ale mohu to také nechat být."
"Ne," pronesla Lilith drsně. "Důvěřuji ti. Skutečně nevím proč, ale důvěřuji ti v něčem jinak tak konečném, jako je umírání. Začni, dřív než si to rozmyslím...!"

Líbala ho nejdříve divoce, potom jemně a nakonec provokativně pasivně. Zřetelně mu předala vedení, když nejdříve tak rozdmýchala oheň vášně, že už nebylo návratu. Hra jejich jazyků jim dávala zapomenout na všechno, co bylo včera a dnes nebo co by mohlo být zítra. Ona mu zabořila své ruce do vlasů a tiskla ho pevněji na své štíhlé, a přece tak nekonečně měkké tělo.
Cítil její ztvrdlé bradavky a myslel si, že už to déle nevydrží. Jeho ústa se odtrhla od jejích rtů. Její oči mu slibovaly všechno. Ale když se jí konečně chtěl úplně zmocnit, zabrzdila jeho vášeň tím, že mu nejdříve položila svůj ukazováček na ústa a sáhla po jeho ruce. Požitkářsky vzala jeho palec do úst a sála ho.
Skoro ztratil rozum, když pochopil, co skutečně chce. Neschopný podniknout sám něco takového ji nechal, aby znovu pustila jeho palec a pokrývala jeho nahé tělo polibky. Každý lehký dotyk stupňoval horečku. Znovu se chtěl aktivněji účastnit děje, sáhl po ní. Ale ona se nedala.
"Tiše," zašeptala jemně. "Nech všechno na mně..."
Klesl zpátky. Necítil ani postel pod sebou, nic jiného než její rty, které klouzaly níž a níž, zanechávaly na jeho břiše vlhkou stopu a mučivě pomalu se blížily k místu, v němž, jak se mu zdálo, se soustředila veškerá jeho vášeň a pocity. Hlasitě zasténal, když ústy obemkla jeho...

"Kde je?"

Díky energickému hlasu splaskla vize jako mýdlová bublina. Duncan Luther se probudil a poznal, že jeho erekce není žádný sen a že ženě vedle jeho gauče určitě neušla.

Ta se však dívala jinam.

"Kdo?" Rozespale přejel jazykem v ústech. Proklínal rušitele, který se odvážil proniknout do svého vlastního bytu.

"Co je to za otázku? Lilith!"

Elisabeth MacKinsey alias Macbeth nevypadala na to, že by chtěla Duncanovu historku o něm a o Lilith brát dál za bernou minci. Totiž, že byla Lilith na útěku před svým násilnickým manželem.

"Chtěla se trochu projít..."

"V tuhle dobu?"

"Je to noční člověk."

"A ty ji necháš takhle v noci samotnou pobíhat venku, i když ji pronásleduje zlý manžel?"

Dřív než mohl Duncan vůbec popadnout dech, Beth spustila: "Udělej nám oběma laskavost a ušetři mne příště podobných dramatických zápletek, se kterými jste se ke mně nakvartýrovali! Ještě nevím, co je na té pravdě tak hrozného, že mi to jednoduše nemůžete říct. Ale, čestně, tyhle omšelé kecy mi lezou na nervy. Bylo by mi milejší, kdybychom si rozuměli!"

"Škoda, že to vidíš takhle..."

"Jak jinak bych to měla vidět?" Nevesele se zasmála a odešla do kuchyně, aby si udělala nevyhnutelnou kávu.

On stál mezitím před gaučem, vklouzl do svých šatů a následoval ji. Jeho vzrušení zřetelně ochablo, jinak by se pravděpodobně do kalhot vůbec nedostal.

Beth zůstala nemilosrdná. "Nebyli jsme kdysi blízcí přátelé? Myslím tím, bez těch normálních nezbytných postelových příhod, které nakonec každé tak zvané přátelství mezi mužem a ženou zničí!"

"To přece ještě pořád jsme."

"Také si myslím. Ale přátelství se neopotřebovává jako guma na skále, jestli rozumíš tomu, co tím chci říct."

"Myslíš tím, že jsme ti od začátku měli nalít čistého vína a ty bys nás přesto nebo právě proto přijala."

"Přesně tak."

"Bojím se jenom toho, že nemáš ani ponětí, co tě čeká."

Půvabně se usmála. "Měl jsi být kněz. Platí to ještě?"

Jeho váhání bylo dost zřetelné. "Co to s tím má společného?"

Pokrčila rameny. "Byl by to dobrý okamžik ke zpovědi. U mne."

"To nejde."

"A proč ne?"

"Protože je věcí Lilith, aby ti řekla důvody, proč se oba musíme skrývat."

Beth si ho měřila stále víc nepřátelsky. "A nemá to něco společného se smrtí pátera Lorrimera? Vy dva jste se do toho nějakým způsobem nezapletli...?"1

"Už jsem přece řekl, že ne."

"Promiň, ale já už si nejsem jistá, co z tvých řečí je pravda, a co ne..." Dala mu najevo svoji nedůvěru. Zřetelně. Jako by toho neměla na krku dost...

"Až se vrátí, poprosím ji, aby si s tebou promluvila."

"Ach, jen se nenamáhej... Kromě toho: Jsi si tak úplně jistý, že se vrátí?"

Jeho reakce ukázala, že se dotkla obzvlášť bolestivého bodu. Skoro trucovitě odpověděl: "Samozřejmě, že jsem si jistý. Ona..."

"...se jen větrá." Beth se ušklíbla a otočila se ke kávovaru. "Chceš také jeden životabudič? Vypadáš dost zničeně. Byla to chyba, nechat tě tak dlouho samotného..."

Duncan mlčel. Příliš dobře si pamatoval to, co zažil s Lilith této noci ve skutečnosti, ne ve snu. Přitom se k sobě dostali o značný kousek blíž. Události dnešního dne je už opravdu spojily.

"Byla by chyba, kdybys nás nenechala samotné," zamumlal sotva srozumitelně.

Beth měla velmi dobrý sluch. Co nejjemněji řekla: "Doufám, že nebyla chyba, když jsi ji nechal odejít samotnou! Jako skoro kněz musíš vědět, jak může být svět venku špatný."

Odešla s šálkem kávy do ložnice, aby se převlékla a vyčistila si kontaktní čočky. Duncana Luthera zanechala zahloubaného do myšlenek.

Probudil se na mateřské půdě.

Nikdo kromě něho nevěděl, kde mateřská půda leží, a sám by se nedivil, kdyby to jednoho dne zapomněl také. Nebyl tam věčnost. A věčnost nesmrtelného trvá opravdu dlouho.

"Byl jsi se mnou spokojený?" zašeptala upírka zbavená všech chloupků, kterou nejdříve před zraky všech pokořil a pak si ji vyvolil jako společnici na noc.

Teď už ho nudila.

"Zmiz!" zasyčel.

Odplížila se po všech čtyřech. I když Kodex upírům zakazoval zabíjet se navzájem, bylo pro výjimky, jako byl Landru, dost prostoru na to, aby šířil teror mezi stejně starými příslušníky Staré Smečky. Nějaké skrupule mu byly cizí, a v průběhu minulých staletí se víc než jednou prohřešil proti Kodexu, i když neexistovali žádní bezprostřední svědci jeho činů.

"Měl jsem to v pravý čas udělat i s tou děvkou," pokračoval v samomluvě, "všechno by bylo jinak. Ten spratek,

který se nyní pokouší o samostatné předpovídání, by neexistoval. A pochybuji stále o tom, že ta bláznivá věděla, co dává do pohybu...!"

Vyrušil ho nějaký hluk.

Byl to Habakuk, jeden z ještě žijících Horových synů, který čekal jenom na to, až se v podzemní komoře něco pohne.

"Nechci rušit..."

Landru potlačil barbarskou chuť udeřit slabšího nebo dokonce zabít. Stále se ještě hněval, že na svém letu do Indie poslechl volání té australské smečky a dal se odlákat od svého původního cíle. Doufal, že v Indii konečně dovrší hledání dávného tajemství všech vampýrů. Pohár ve tvaru lilie, na kterém záleželo další pokračování celého rodu upírů!

Od zmizení magické nádoby před přesně 267 lety byl pranárod vampýrů decimován inkvizicí a světovými válkami. Bez možnosti vychovávat potomstvo. Mezitím se počet praupírů tak snížil, že na mnohých místech už důležité pozice uprostřed lidské společnosti zaujímaly služebné kreatury, které však nevládly magickými silami a k tomu ještě měly ten nedostatek, že v průběhu své existence byly stále alergičtější na světlo. Z toho vyplývající těžkosti nutily ke stále větším výdajům.

Nic uspokojivého.

Ale kromě Landrua se nenašel ani jeden starý upír, který by proti tomu dělal něco jiného, než lamentoval. Snad to byla únava. Pravděpodobněji to však byla neschopnost dělat něco po několik eónů let trvajícím pobytu v zemi blahobytu, aby si zajistili kdysi tak samozřejmou budoucnost!

Landru byl z jiného těsta. A jeho hledání poháru nebylo tak nesobecké, jak mezi svými propagoval. Měl i svoje vlastní záměry. Jenom ho musel nejdříve dostat do rukou.

Ještě nikdy od začátku hledání poháru nebyly jeho šance na nalezení místa, kde bylo ukryto ukradené tajemství, tak dobré.

A právě teď se TO probudilo. Obojetník té děvky! Živé dítě ze spojení upírky a člověka!

"Co se děje?" obrátil se Landru k Habakukovi. Bylo zvykem, že ze jména upíra se dala vyčíst příslušnost k jeho smečce. Vedle identického začátečního písmene záleželo ještě i na hluboko zakódovaných, a ne tak zřetelně viditelných sémantických vzorech.

"Jak jsi asi zpozoroval, jsem v ráži, a tak bych ti neradil, abys mne teď otravoval s nedůležitými věcmi."

"To bych se neodvážil ani tak."

Podřízený tón Landrua uchlácholil. "Mluv!"

Habakuk fascinovaně civěl na nahotu legendami opředeného upíra, odhalené válečné jizvy, stejně jako znamení ve tvaru kříže, které zdobilo jeho levou tvář.

Stejně jako u lidí, i mezi upíry byly krásné, méně krásné a dokonce i ošklivé exempláře: Někteří byli štíhlí, jiní kost a kůže, jiní opravdu tlustí a jiní zase kráčeli světem zmrzačení, protože se někdy vrhli na člověka, který se chtěl s nimi měřit a tento úmysl zaplatil svým nehodným životem. Případů, ve kterých člověk zvítězil, byl zanedbatelný počet a sotva si zasloužily zmínku.

Na Landruově kůži se skvělo množství jizev od lidských vyzyvatelů...

Habakuk sklopil pohled. "Včera jsi mi po svém příchodu radil, abych usiloval o Horovo místo..."

Landru netrpělivě kývl.

Upír vybraný zvláštním rituálem několik let před zmizením poháru - jeden z posledních narozených - pokračoval: "To je pravda. Chtěl bych být novým vůdcem smečky!"

Landru nějakou chvíli mlčky civěl.

"To není možné a ty to dobře víš! Ty jsi ve svém krátkém životě ještě nedokázal nic, co by tvou žádost opravňovalo. Jsi nula! Kdokoliv jiný by tě předběhl!"

Habakuk sebou škubl jako pod úderem neviditelného biče. To, že neztichl, bylo spíše ze zoufalství než odvaha.

"Co by se dělo, kdybych ji našel a zneškodnil? Dostal bych se potom do užšího výběru?"

Bylo jasné, koho tím míní.

Landruovi se z hrdla drala škodolibost, ale potlačil ji. "O ni se postarám výhradně já!" rozhodl. "Proč bych se jinak stěhoval do Sydney? Stojím těsně před koncem hledání Ztraceného. Brzy budeme opět slavit opravdový svátek...!"

Habakuk se nedal odvést od původního tématu. "Mohl bych ti pomoci."

Landru zůstal odmítavý. "Zabila Horu bez velké námahy. On byl jeden ze Starých. Jak bys mohl mít šanci...?!"

"Co by se mohlo zkazit tím, že mne vyzkoušíš?"

"Ty, ty blázne!"

Habakuk kývl. Ale zdálo se, že myšlenka na to, co by mohl vítězstvím získat, ho zaujala více než to, co by riskoval.

"Co bys dělal, kdybys ji našel?" zeptal se Landru.

"Samozřejmě bych ji zničil..."

"Špatně."

"Spatně?"

"Špatně," opakoval Landru. "Patří mně. Něco mi dluží."

"Jak může..."

"Mlč, mladý blázne! Musíš se toho ještě hodně naučit, když se chceš stát vůdcem smečky."

Habakukovi zasvítily oči. "Znamená to snad...?"

"Můžeš mi pomoci," kývl Landru. "Ale běda, jestli se mi nedostane do rukou v použitelném stavu!"

"Vyřídím všechno podle tvých pokynů," ujišťoval ho Habakuk horlivě. "Mohu teď jít? Chci se na to připravit."

Landru mu to dovolil, ale už přemýšlel o tom, jestli udělal dobře, když tohohle mladého, přehorlivého vampýra vtáhl do svých plánů. Protože však s Habakukovým možným úspěchem vůbec nepočítal, brzy svých pochybností zanechal.

Zvedl se ze svého útočiště a vklouzl do tmavého oblečení, které bylo po staletí jedním z jeho znaků. Na pásku, který ho stahoval těsně kolem pasu, visely tři kožené váčky. Jeden váček byl prázdný: Za normálních okolností obsahoval mateřskou půdu, kterou Landru v cizině potřeboval k tomu, aby se cítil dobře. Druhý váček byl nacpaný k prasknutí a silný jako pěst. Landru však nejdříve otevřel ten třetí, nenápadný.

Objevilo se něco svinutého. Zaskřípalo to, když se to v Landruových rukou rozvinulo.

Byla to mapa. Mapa Země z lidské kůže.

Landru ji koupil za vysokou cenu od jednoho nenávistného démona. Pekelné postavy a upíři - to bylo jako oheň a voda. Jedni opovrhovali druhými a kromě nepřátelství je toho spojovalo málo. V tomto případě byla ta věc Landruovi tak drahá, že se zpronevěřil principům svého lidu. Démon měl v držení něco, co bylo při Landruově složitém pátrání po zmizelém tajemství upírů velmi slibné.

Tahle mapa Země.

Představovala hornatou krajinu ve východní Indii, těsně u hranic s Nepálem. Jedno místo tam bylo zvlášť nápadně označeno.

Landru měl neklamný pocit, že jeho staletí trvající marné hledání bude na tomto nepatrném kousku země konečně završeno úspěchem. Že jeho dům předčasně opustila mláďata, ho hnětlo víc, než si dokázal přiznat.

Zkušeně znovu prohlížel mapu. Nakonec otevřel poslední váček, ve kterém byla lidská hlava seschlá do velikosti pěsti.

Landru ji vytáhl ven. Byla to hlava toho muže, kterého před 66 lety vlastnoručně zabil a připravil o hlavu.

Otec té nešťastné bytosti, která se teď chystala lovit a ničit upíry všude, kde na ně natrefí...!

Lilith polekaně otevřela oči. "To bylo všechno? Umírání je tak lehké? Máš pozoruhodné představy, pane Storme! Jsi přece jenom šarlatán, jak tvrdila Macbeth?"

Kdyby v ní ještě nedoznívalo zatemnění - ta minutová fáze plná dezorientace poté, co jí Storm přiložil špičky prstů na hlavu - pochybovala by Lilith o tom, jestli se za celý čas vůbec něco stalo.

Esben Storm reagoval s trpělivostí sobě vlastní. "Neřekl jsem, že to pro tebe bude jako umírání. Já to tak cítím. Ale to nevadí, mám rád smrt a naprostou prázdnotu."

Lilith seděla naproti němu a jen vrtěla hlavou. "Víš teď už aspoň, co ses o mně musel dozvědět, aby bylo možné pohnout tě, abys mi pomohl?"

"Věděl jsem to už předtím." Domorodec si tímto přiznáním nedobyl zrovna nejvyšší vrcholy sympatií. "Chtěl jsem si otestovat jen tvoji důvěru."

Lilith se slyšitelně nadechla. Přitom se ptala sama sebe, proč monstrum na jejím těle (nebo symbiont, jak to Storm nazýval) nereaguje na duševní výpady domorodce. Skoro by si přála, aby se to stalo. Možná by tak Storm ztratil něco ze své těžko snesitelné domýšlivosti.

"Doufám, že jsem ten ‚test' přestála."

"Je to tak."

Marně čekala na to, že se domorodec něčeho chopí z vlastní iniciativy. Když už to nemohla vydržet, vydechla: "A dál?"

"Co čekáš?"

"Odpovědi! A pomoc!"

"Jak znějí otázky?"

"Jednu už znáš, i když to není ta nejdůležitější: Jak se jmenovali moji rodiče?"

Ani tentokrát nečekala odpověď. Storm však ukázal, že je nevypočitatelný.

"Jméno tvého otce znělo Sean Lancaster a byl skotského původu. A tvoje matka... Zní ti Creanna nějak zvláštně?"

CREANNA.

Lilith se zmocnila panika, když bolestivě zjistila, že ne ona, ale netvor na jejím těle reaguje na jméno, které Storm bezstarostně vyslovil. Tisíce horkých, jakoby protiháčky opatřených pařátků se jí ještě o kousek hlouběji zarylo do kůže a působilo jí strašlivou bolest!

Storm, který ji nespustil z očí, prohodil: "Symbiont si to samozřejmě pamatuje. Koneckonců Creanna byla dlouho jeho nositelkou, před tebou..."

Lilith zavrávorala. Cítila, jak ji přitahuje síla imaginární propasti pod jejíma nohama a čekala jen na to, že se zdánlivě pevná půda otevře a pohltí ji.

Když se to nestalo, zůstalo něco jako pocit ulehčení.

Lilith vyčkala, až bolesti zmizely. Potom se zeptala: "Přišel jsi na to jméno sám, nebo ses ho dozvěděl od někoho jiného?"

"Tvoje otázky jsou zklamáním," dodal domorodec. "Dříve jsem si myslel, že chceš, abych ti pomohl dostat se do domu, kde ses narodila. Tam na tebe čekají odpovědi z první ruky, ty, které jsi při svém překotném útěku zcela zjevně přehlédla..."

Lilith se ve vzpomínce pohroužila do svého posledního, teprve několik hodin starého pokusu dostat se na pozemek 333 na Paddington Street. Poznání, které přitom získala, nebylo takové, aby ji lákalo k novému pokusu tohoto druhu.

Ten DŮM se pokoušel přitáhnout ji k sobě. Vrátit ji zpátky!

Lilith uprchlá ze zapečetěné budovy dva roky před uplynutím určených sta let. Ty dva roky jí nejen chyběly ve vývoji, takže to mohlo znamenat vampýřinu smrt - ale zcela zřetelně chyběla i tomu DOMU!

Lilith si všimla nejpozději při své návštěvě okraje zvláštně pošmourné zahrady posázené cizokrajnými rostlinami, že se DŮM stále pokouší jí zmocnit. Ze zcela "nízkých" důvodů: Od Lilithina zmizení mu zřejmě chybělo to, co mohlo dále

udržet jeho stabilitu po všech těch magických letech.

V jedné vizi byl její rodný dům zničen. Země se otevřela a pohltila ho.

Kdyby tohle souhlasilo, byla by tu otázka, co tam Lilith dál láká.

Ve sklepě domu se nacházel hrob její matky. Creannin hrob, pokud si Storm nepouštěl pusu moc na špacír (a reakce jejího oblečení svědčila proti tomu).

Možná už to nebyl ten DŮM, který Lilith tak volal, ale jen ten hrob...

V každém případě Lilith z opatrnosti utekla z pošmourné zahrady, když zjistila, že DŮM nebo hrob by ji nepustily dříve, než po uplynutí chybějících dvou let, jakmile by jednou překročila práh. To nechtěla.

DUM jí mezitím připadal jako žalář, který chtěla ještě jednou navštívit nejvýš na pár hodin. Déle v žádném případě. Svoboda jí zachutnala a nechtěla se jí znovu vzdát. Rozdíl mezi tímhle životem a tím, kdy celé století jenom jednotvárně snila, dával jednoznačně přednost skutečnosti. Žádná iluze by Lilith neposkytla aspoň přibližně takové uspokojení, jako její první opravdový pohlavní styk s mužem!

Nick, taxikář...

Nevědomky se usmála.

Esben Storm stále ještě čekal na odpověď.

"Každá cesta k místu mého zrození," prohlásila nakonec, "by mohla být cestou bez návratu. Aspoň během následujících dvou let. Už to vím, i když je to jenom pocit. Ale tomu pocitu věřím. A nechtěla bych na celé roky zmizet někde za nějakými zdmi!" Potřásla přemýšlivě hlavou. "I když to jsou tak závažné důvody -nedám se přemluvit! To si vytluč z hlavy!"

Její vlastní slova v ní však vzbudila znovu nedůvěru.

Nemanipuloval nakonec ten DŮM i tajemným Esbenem Stormem, aby ji přiměl k návratu? Co vlastně věděla o tom postarším domorodci? Zdálo se, že je tu spojení mezi ním a mezi číslem 333 na Paddington Street, které Storm ani nezapřel, ani blíže nevysvětlil.

"Znám tvůj problém," prohodil nyní. "Ale cesta, kterou bych ti otevřel, je zcela bezpečná. Často jí chodím, když staré kosti nechtějí řádně..."

Jeho koketování s věkem mu Lilith přetrhla. "O jaké cestě to mluvíš?"

"Viděla jsi mne předtím přicházet," řekl, jako by to už byla odpověď na její otázku.

"Něco takového jsem ještě neviděla - až na jediný případ, který se také odehrál ve spojitosti s tebou..."

"Stínové nohy?" zeptal se a vypadal vesele.

Kývla na souhlas. "Stínové nohy. Bylo to, když jsem se s tebou setkala poprvé, krátce po mém probuzení. Aspoň jsem si to tehdy myslela. Dnes vím, že to bylo tvoje astrální tělo..."

"To není astrální tělo," opáčil Esben Storm a zavrtěl hlavou.

"Existuje mnoho označení pro jedno a to samé."

"Jak jsi chytrá." Znělo to téměř výsměšně. "Ale jak to vypadá teď?" Rozpřáhl prsty, jako kdyby chtěl chytit za ruku bezmocné dítě. "Odvážíš se?"

"Nevím." Neviděla žádný důvod, proč demonstrovat falešné hrdinství. "Musím se rozhodnout hned?"

"Ne."

"Dobrá. Rozmyslím si to. Kdy mohu zase přijít?"

"Kdykoliv. Něco ze mne je tady vždycky..."

Když se Lilith zvedla z podlahy, cítila něco jako svalovou horečku, která však zasáhla jenom ty oblasti, které pokrýval symbiont.

Její přesto půvabnou chůzi ke dveřím však zastavil hlas Esbena Storma ještě jednou. "Na tvém místě bych si na rozhodnutí nenechal příliš mnoho času," pronesl.

"Proč? Najednou zase nestálá mysl?"

"Není to proto. Ale nezapomeň na Landrua. Je ve městě. Někde. Hledá tě. A já se obávám, že jeho možnosti tě najít jsou drastičtější, a tím i jeho naděje na úspěch je větší než tady té místní smečky...!"

Lilith zamyšleně opustila obchod na Market Street.

Ještě ani pořádně nebyla venku, když tu se najednou zarazila. Při jejím příchodu nebyl vidět žádný náznak přicházející nepohody. Ale mezitím se obloha zatáhla hustými mraky, takže to vypadalo, jako by přicházela nejtmavší noc.

Všechna auta, sunoucí se krokem, měla zapnuté reflektory. Stěrače sotva zvládaly masu vody padající dolů. Nepohoda ochromila postupně provoz na téhle klidné ulici. Řada řidičů očividně chtěla přečkat nejhorší nepohodu. Mnozí z nich zajeli ke kraji silnice a vypnuli motory.

Lilith přemýšlela, co bude dělat. V konečném důsledku jí déšť přišel vhod, přestože její oděv nereagoval na přání trochu příhodněji se přizpůsobit.

Rozhodně se dala do pohybu. Toužila po něčí blízkosti. Potřebovala pověstná silná ramena, na kterých by mohla spočinout. Potom. Nejdříve však potřebovala něco banálnějšího:

Uspokojit její stále vzrůstají chuť.

Doufala, že Duncan Luther se v její přítomnosti vzpamatuje.

Landru nechal déšť stékat po své lesknoucí se srsti a posměšně zavyl na slunce, schované za popelavě šedými horami mraků.

Svolával blesky a hromy, mlhu a bouři.

Kanálky na boční straně silnice nestačily svádět napadané množství deště a odvádět ho do kanálů. A kanalizace

sama se změnila v proudící potok, se kterým vypluly nahoru fekálie, které se mísily s proudem. Dnem se nenápadně jako dusící houba šířila tma a vlhkost, neodpovídající místní předpovědi počasí.

Landru vedl rozhovor s praprvky, které podle libosti vyvolával. Lákal je a lichotil jim. Jeho nemrtvé srdce přitom pumpovalo černou upíří krev žilami jeho proměněného těla.

Vypadal jako vlk. Byl cítit jako vlk. Slyšel jako vlk. Dokonce i jeho pocity, když zaujal tuhle utajenou existenci, odpovídaly onomu šedému čtyřnohému lovci!

Ten lov neztratil v průběhu staletí na přitažlivosti, protože lidé neustále rozvíjeli svůj životní prostor a své sebevědomí, jeho půvab dokonce ještě vzrostl. Pro Landrua nebylo nic víc vzrušujícího než oběť, která byla ukolébána jistotou. To nesmírně stupňovalo pozdější děs, který četl ve vytřeštěných očích.

Všechny věky, kterými prošel, všechno nabyté vědění nezměnilo nic na barbarské přirozenosti, přes kterou si denně navlékal novou masku. Viděl tolik hrůzy jako snad nikdo druhý. Mnohdy z bezprostřední blízkosti, protože on sám byl ten Strašlivý. Protože sám měl na svědomí víc životů než krvežízniví vrahové, o kterých se hovořilo v médiích a v soudních aktech. Kdo byl proti němu Jack Rozparovač, který se svými pěti vraždami plní bezpočet novin a knih až do současnosti?

Nás, opravdové bestie, pomyslel si Landru uspokojeně, považují tyhle hloupé bytosti pořád ještě za výplody nějakých fantazií nadaných pohádkářů a spisovatelů. Koketují se zlem, protože se ho určitě v hloubi duše obávají. Teď tedy...

Byl rozhodnut provádět "osvětovou práci".

Když poslouchal stále trvající liják, rozhodl se sehnat člověka, který si vezme tajemství o skutečném stavu svého světa s sebou do hrobu.

Landru měl ten správný cit pro oběť, kterou se vyplatí uštvat. Nelovil bez rozumu, ale vybíral si. Jeho oběť musela být pěkná. Dříve, dokud bylo ještě dost možností na výběr, si vybíral výhradně panenskou krev. Čistý zdroj stálého omlazování nenašel vždycky. Ale časy se ani v tomhle ohledu nezměnily k lepšímu.

Jediná odpovídající alternativa byla tabu. Landru dával pozor na to, aby nebyly znepokojovány lidské děti. Aspoň tak dlouho, dokud se znovu nenajde nečistý kalich. Potom si musela populace Staré Rodiny všemi prostředky nutně vychovat žádoucí novou krev.

V Rodině Landruovy názory a tabuizaci nebrali moc vážně. Ale Landru se dokázal prosadit. Preventivně trestal. Například Hekádu. Ta pro něj byla v každém ohledu zklamáním.

Obrovský vlk klouzal jako stín deštěm a tmou. Ve východu z obchodu se před ním objevila nějaká žena. Nedaleko odtud vystoupil někdo z auta.

Oba bezpochyby utonou, když je Landru "nezachrání".

Spontánně se rozhodl omezit v sobě zvíře, které v něm vězelo. Proměnil se zpátky v perfektního kavalíra. A přece zůstal jednou z nejhorších osob na této planetě. Aniž by někdo, koho potkal, i v nejmenším něco zpozoroval; galantní, jak se jen dá.

Tuhle zkušenost udělala i sportovně oblečená žena na začátku třicítky, která zapadla při vystupování z taxíku po kotníky do kaluže.

Landru se vedle rudovlásky, která si právě přetahovala kapuci přes hlavu, zjevil jako stín, zatímco taxík za ním právě odjížděl. Atraktivní zjevení drželo v ruce tréninkovou tašku, ze které čouhaly konce raket na squash.

Landru napřáhl ruku, uchopil neznámou za paži a s jistotou ji převedl přes kaluže až pod stříšku obchodu.

Odporu se nedočkal. Aura, kterou se obklopoval, erotizovala jeho oběti od prvního okamžiku, kdy se jich dotkl.

"Děkuji."

Za ním bušil nerušeně déšť jako závěs z nespočetných šňůrek. "To bylo moc milé. Bydlím hned tady nahoře." Ukázala směrem k drahým apartmánům nad obchodem.

"Máte-li chuť, pojďte se mnou nahoru. Udělám nám narychlo kávu. Možná ten déšť přestane tak rychle, jak začal..."

Nevěděla, že to nebylo její rozhodnutí pozvat ho na kávu. Cítila mezi nohama šimrání, které u žádného cizího muže necítila tak rychle a které jí zamlžilo rozum.

"Rád," řekl Landru. "Jak se jmenujete?"

"Anne Smithová."

"Pěkné. Můžeš mi říkat Hectore." Gestem ji pustil jako první.

Vzrušeně se usmála. Měřila si ho pohledem shora dolů a její hlas, když promluvila, ještě o chloupek ztemněl. "Jste na kost mokrý. Dám vám něco, co vám bude sedět, dokud vám vaše věci neuschnou na topení. Takové šílené počasí..."

"Absolutně nádherné počasí," opravil ji a zavrtěl přitom hlavou.

"Jak to?"

"Za slunečného počasí bychom se nikdy neseznámili," oznámil vítězně.

Její úsměv znejistěl.

Úzkou spojovací chodbičkou mezi dvěma výklady se dostali k výtahu a vyjeli do pátého patra.

Anne měla co dělat, aby se jí podařilo zastrčit klíč do zámku. Zaškrabal o měděný zámek. Landru stál těsně za ní. Jednou rukou jí sáhl pod sukni a dvěma prsty odsunul elastický kraj jejích kalhotek. Druhou jí přes tričko s kapucí hnětl levý prs.

To v ní správně rozehřívalo krev. Dýchala hlasitěji a na několik sekund ztuhla v úsilí odemknout dveře.

Landru vychutnával svou moc. O chvilku později vklouzli do bytu a zavřeli za sebou dveře.

"Ložnice," řekl.

Vedla ho chodbou. Postel byla ještě rozválená.

Netrpělivě kývla.

Landru se opřel o komodu se zrcadlem.

"Svlékni se. Pomalu."

Ten pokyn stačil k tomu, aby zapomněla na svou netrpělivost. Udělá mu vzrušující striptýz. S každým odloženým kouskem oděvu se hladila až k extázi. Pak toho nechala a dala se povalit na postel.

Když na ní Anne Smithová ležela s rozpřaženýma rukama a nohama, otevřel jí žíly. Nemusel se jí ani dotknout, aby se dostal k drahocenně šťávě.

Jako už jednou, vytvořil Landru pomocí magie pohár ve tvaru lilie, v němž pulsovala Annina krev, dokud její žíly nebyly prázdné a ten naplnil po okraj. Nakonec mrtvolu uzavřel pomocí téže magie, kterou ji otevřel. Když teplou krev vypil, pohár se rozplynul. Landru otevřel okno a jeho postava se rozplynula.

Když se vracel zpátky ke hřbitovu upírů, ještě pršelo. O něco později tam začal v plné odloučenosti od ostatních upírů spřádat představy, jak potrestat Creanninu dceru za to, co mu kdysi udělala její matka...

Symbiont (řecky symbion: společný život) - v symbióze žijící organismus. Zpravidla se větší s-partner označuje za hostitele, menší za symbiont. Pokud symbiont žije uvnitř hostitele, hovoří se o endo-symbiontu, žije-li zvnějšku, o ekto-symbiontu.

"Ekto-symbiont..." mumlala si Lilith zamyšleně.

"Byla tady Beth," hlásil Duncan Luther a podal jí ručník. Byla úplně mokrá od deště.

Lilith zaklapla encyklopedii, kterou hned po svém příchodu vylovila z police. Duncan jí otevřel dveře, ale než se mu začala věnovat, chtěla zjistit, co se vlastně skrývá pod tím, jak Esben Storm nazval netvora na jejím těle.

O tom, že to je živý tvor, Lilith už nepochybovala.

"Co je to symbióza?" obrátila se k Duncanovi. Jeho poznámku přešla, což se mu moc nelíbilo. Mezitím si začala ručníkem otírat vlasy.

"Všechno je to tam," dostala rychlou odpověď a ukázal na knihu, kterou právě zavřela.

"Ráda bych to ale slyšela tvými slovy," usmála se.

"Tak mne přinuť, potom to udělám."

Nedala se vyprovokovat, zřetelně se však nadechla. "Co má znamenat ten nesmysl?"

Udělal odmítavé gesto. Vlasy mu divoce padaly do čela. Nevypadal, že by se moc vyspal. "Ne každý snáší tak dobře jako ty, když ho někdo vodí na provázku..."

"O čem to mluvíš?"

To ho ještě více popudilo, protože se mu zdálo, že ho ze začátku neposlouchala. "Cituji naši hostitelku: ‚Kde je Lilith? Cože, ty ji necháš běhat venku, i když ji pronásleduje zlý manžel? Čestně, ty omšelé kecy mi lezou na nervy.' Konec citátu. K tomu se asi nedá mnoho dodat."

Lilith naslouchala. "Beth má podezření?"

Duncan se na ni upřeně díval. "Ne, ne," ujišťoval ji nakonec. "Beth mluví tak, jako by tápala ve tmě." Skoro zoufale zavrtěl hlavou. "Musel jsem jí slíbit, že si s tebou promluvím."

Lilithin úsměv se prohloubil. "Mluv se mnou," pobídla ho.

"Ještě jsem jí řekl, že jsme měli důvody, proč jsme utekli jako dva psychopati v pokročilém stádiu."

"Udělali jsme to?"

Významně kývl. "Ano!"

"Co znamená symbióza?"

"Zůstaňme u Beth!" zasyčel podrážděně. "Víš, byla to kdysi moje dobrá přítelkyně a my jsme se jí za její přátelství odměnili špatně, když se mne na to ptáš. Nekonečně dlouho ji za nos vodit nemůžeme."

"To také nemám v úmyslu. Ale co čekáš? Považuješ za moudré, říci jí, kdo jsem?"

Vystrčil bradu nahoru. "Ne..."

"Prima. Takže teď víme přesně, co nechceme udělat."

"Mohla by ses pokusit jí to vysvětlit nějakým jemným způsobem."

"Pomocí hypnózy?"

Váhavě kývl.

Lilith pokrčila rameny. "Budu o tom přemýšlet."

"Ale, prosím tě, brzy." I přes viditelné stopy podrážděnosti bylo vidět, že se mu trochu ulevilo. "Je tu ještě něco, co bys měla vědět, abys Beth lépe rozuměla a nepíchala do vosího hnízda."

"A to?"

Sklopil pohled. Lehce zrudl. Ty rozpaky mu slušely. Lilith ucítila náhlou potřebu svalit ho do polštářů.

"Beth je..." Ostýchavě se usmál. "Je to... lesbička."

"Lesbička?" Lilith se mu zahleděla hluboko do očí, jako by tam bylo pohřbeno nějaké vysvětlení. "Co se tím myslí?"

"Ty nevíš, co je to - lesbička?"

Zavrtěla hlavou.

Ve své bezradnosti ukázal na polici a řekl: "Nejlepší bude, když si ještě vezmeš tu knihu nahoře. Tam podle abecedního pořádku najdeš vysvětlení i pro symbiózu..."

"To by tě přišlo moc levně, můj milý..." Zastavila se a pevně ho objala kolem krku. "Oukej, dohodneme se na malém kompromisu: Ty mi ukážeš, zda dokážeš zopakovat svůj výkon z minulé noci a já se ve věcných otázkách obrátím na knihy."

Utkvěl pohledem na tom, co vypadalo jako nepořádné hadry, a nic jiného. On věděl víc, a zřetelně mu to působilo pravé trauma. Ukazováčkem na to opatrně sáhl: "Bude s tím tohle souhlasit?" Odkašlal si.

Potlačila vlastní pochybnosti a odpověděla: "Budeme se toho ptát?"

Vyschlá hlava se usmívala, když nad ní tekla černá krev. Zdálo se, že mrtvá kůže ji bez okolků nasává.

Ten úsměv byl přirozeně pouhým mámením. Konzervovaná hlava sťatého nepřítele neukazovala radost, ale šklebila se tak pořád.

Ale to bylo lhostejné. Už to nehrálo žádnou roli. Sean Lancaster vypadal před sto lety velmi dobře na to, aby Creanna ztratila hlavu a nechala se svést. A oba se tak prohřešili proti železným zákonům.

Z Lancasterova pověstného zevnějšku už nezůstalo vůbec nic. Vráskitá, postupem dlouhé doby šišatá hlava byla odporně ošklivá. Kdysi husté tmavé vlasy Landru úplně odstranil. Nenáviděl vlasy. To, že s sebou Landru už víc než 66 let vláčel Lancasterovu vyschlou hlavu na všech svých cestách, bylo tím, že prastarý upír stále počítal s komplikacemi, které by mohly vyvstat v souvislosti s domem 333 na Paddington Street.

Jen díky jeho nikdy neochabujícímu naléhání Sydneyská smečka naštěstí nespustila v průběhu staletí z dohledu kolébku nebezpečí a zaznamenala každou, i nejmenší změnu.

Na konci dvacátých let tohoto století úspěšně nalíčili past na Seana Lancastera, poté, co ho úspěšně pozorovali na několika jeho krátkých výletech. Ale stále znovu jim unikal mezi prsty. Až do onoho zasmušilého deštivého dne.

Landru, který v té době vychutnával Horovu pohostinnost a sledoval další stopu zmizelého Poháru, měl příležitost Lancastera vlastnoručně zabít, a nedal si ji ujít. Stejně tak rád by zabil Creannu, ale tohle uspokojení mu dávno zakázal ZÁKON.

"Creanno," zašeptal, zatímco nechal stékat svou vlastní krev z ran, které si způsobil na paži, na vyschlou hlavu. "My dva bychom byli dosáhli všeho, kdybys ne..."

Zmlkl.

Vyschlá hlava zvedla obě víčka. V mrtvých, zapadlých očích svítil nedobrý oheň.

"Nazdar, Seane," zašpičkoval Landru.

Svraštělý obličej pohnul ústy. Představení strašidelné nehlučnosti.

Landru vychutnával ozvěnu každého utrpení, které on sám před tolika lety způsobil. "Ty mi přece pomůžeš najít svou milovanou dcerušku, že ano, Seane?"

Zdálo se, že se zpustošený obličej zachvěl. Teď se Landru smál z plna hrdla.

"Já - tě - nenávidím," řekla hlava jako robot. "Já - tě - proklínám..."

Přesně tohle řekl Lancaster, dokud mu Landru, a to nejen obrazně, nezakroutil krkem.

"Kde je ten spratek?" zeptal se Landru nedotčeně. "Ukaž mi, kde je. Ty to víš. Ty to cítíš. Je tvojí krve! I když už jsi dávno mrtvý, znáte se jako nikdo jiný. Je tvojí částí, kterou nikdy nebude moci zapřít. Ty v ní žiješ dál - ovšem jen tak dlouho, dokud se mi nedostane do rukou. Potom..."

Landru zmlkl, protože se rozhodl, že mrtvému nesvěří své nejtajnější plány.

"Ukaž mi, kde teď je."

"- proklínám - tě -" pokračovala hlava, ne nepodobně zaseknutému gramofonu. "Já - tě - nenávidím -"

Landru klidně kývl ačkoliv věděl, že to, o co se pokouší a proč o hlavu po celá ta léta pečoval, může fungovat jen jednou. Vícekrát se v ní konzervovaná síla osvobodit nedala. Lancasterova hlava by nakonec byla zbavena i posledních zbytků nastřádané životní energie. Ale Landru měl sebevědomí dost.

Nemusel dlouho čekat na to, že v mrtvých očích začne pohyb. Jeho černá upíří krev ovlivňovala hlavu žádaným způsobem.

Mlhavé obrazy odhalily onu bytost, která se dala do boje proti jeho vlastnímu macešskému lidu.

Landru věděl přesně, na co má dávat pozor, aby poznal, kde se ta zpropadená bytost právě zdržuje.

O sekundu později už byl na cestě k ní.

Hranatý Van zastavil za Macbethiným Mini Cooperem na silnici mokré od deště tak znepokojujícím způsobem, že reportérka - s pohledem upřeným do zpětného zrcátka - čekala, že se jeho plechová tlama otevře a pohltí ji jako krabičku sardinek.

Nestalo se to.

Místo toho se Van otevřel a vyklouzla z něj postava, jejíž vzhled by odpovídal tak asi názvu - "jemné káro". Nepůsobil ani sympaticky, ani nesympaticky. Byl to prostě někdo, koho by si Beth normálně ani nevšimla, protože mu chybělo charisma. Ale v tomto ohledu bylo málo mužů, kteří by představovali pověstné výjimky.

Beth se však dlouho nezabývala povrchnostmi. Středně vysoký muž se objevil vedle jejího vozu a ukazováčkem jí zaklepal na okénko.

Beth ho otevřela na šířku dlaně. "Phil Asgard?"

Muž tak ke čtyřicítce kývl. I když nebylo obzvlášť teplo, měl pod kovovými brýlemi kolem nosu zřetelné stopy potu. Vytvářely dojem jakési umouněnosti, který však nic jiného nepodporovalo. Zdálo se prostě, že Asgard trpí nadměrným pocením.

"Pojďte," řekl špatně kontrolovaným hlasem. V obličeji byl rudý rozčilením. Možná už teď litoval, že se dal přesvědčit k tomuto setkání.

"Půjdeme do mého vozu. Nechci, aby nás někdo viděl..."

Aniž by počkal na její odpověď, hnal se zpátky, otevřel boční zasouvací dveře a zmizel uvnitř.

Beth pokrčila rameny a následovala ho. Předtím si s sebou vzala diktafon ve velikosti asi cigaretové krabičky, který měla napůl schovaný a zapnutý. Často se jí při podobných příležitostech hodil.

Když nastoupila do Vanu, uvědomila si, že Asgard si tu zařídil malý mobilní byt. Dodávka byla přebudována na

obytný automobil.

"Zdá se, že nevydělláváte špatně," zasmála se Beth, i když to s věcí nesouviselo. "Milé."

"Těší mne, že se vám to líbí." Asgard zavřel dveře a nabídl jí místo u malého stolku. Sám se nenuceně usadil na polstrovanou lavici naproti. "Drink?"

"Ne, děkuji. Přejděme raději k věci." Sáhla po své džínové bundě, vytáhla z ní obálku, položila ji na stůl a zakryla ji rukou. "Je to obvyklá suma. Dostanete ji, je-li vaše informace cenná."

"A o tom rozhodujete vy."

"O tom rozhoduji já." Beth kývla.

"Nechci vaše peníze."

Beth se na něj rozzlobeně podívala. "Kdybyste to řekl dříve, mohli jsme si tohle setkání ušetřit..."

Asgard uhnul jejímu pohledu. Hnětl si prsty. "Slyšel jsem, jak jste telefonovala na oddělení. "To je Macbeth!" varovali mě kolegové. Nepředstavila jste se zrovna moc opatrně."

Beth stáhla obálku zpět. "Proč mi to říkáte? Já vím, jak postupuji. Volám lidem, kteří jsou u pramene. Když mám štěstí, něco se dozvím, když mám smůlu, padnu na někoho, jako jste vy."

"Nemáte mne ráda."

"Bleskový postřeh!" Vstala a sehnutá se otáčela ke dveřím.

"Zůstaňte!" zadržel ji Asgardův hlas. Beth vnímala jeho dotek, kterým chtěl zdůraznit svoji prosbu (a byla to vůbec prosba?), jako dost nepříjemný.

"Pusťte mne!"

Pustil ji. Nemotorně dodal; "Proč se zase neposadíte? Jenom jsem řekl, že nechci vaše peníze. Neřekl jsem, že se ode mne nic nedozvíte..."

"Potom si dávejte pozor na vaše řečnické umění," ucedila Beth nemilostivě, vrátila se však zpátky. "Takže vy mi můžete pomoci jinak."

Stále ještě se nepodíval přímo na ni. Pohled stále ještě upíral na místo, ze kterého zmizela obálka.

"Nic není zadarmo," zafilozofoval nakonec.

Beth postupně pochopila, že tohle setkání se vymyká běžnému a normálnímu průběhu. "Tak konečně řekněte, co chcete!"

Asgard si odkašlal. Mlčel. Znovu si odkašlal. "Abyste mi maličko vyšla vstříc..."

"Hledáte vedlejší zaměstnání u novin?" zeptala se rozmarně.

"Začněte mne brát vážně - jinak bude opravdu lepší, když půjdete!"

"Oho, promiňte, pán je netykavka. Kdybych to byla věděla..."

"Můžete se dělat chladná jak chcete, vím přesně, že melete z posledního!" Asgard to řekl nečekaně drasticky. "Nebylo žádné umění zjistit, koho všeho už jste se marně ptala. Ale nikdo není ochoten žertovat s Coddem - nikdo! Víte, existuje malé interní sdělení, ve kterém se varuje nejen před tiskem, ale jmenovitě před vámi - a podepsal to šéf sám!"

Beth strnula. "To jsou stíny místní slávy," prohodila ironicky.

"Může být." Asgard si mnul klouby na rukou, až praskaly. "Každopádně je skutečností, že zoufale hledáte odpovědi na hádanky několika posledních dnů! Skutečnost číslo dvě je, že já vám je, aspoň částečně, mohu dát!"

Beth se držela na uzdě, aby mu nedala za pravdu - ačkoliv její situaci vylíčil velmi výstižně. "A vy se sám vidíte jako jediný člen spolku, který nemá strach z Virgila Codda."

Zavrtěl hlavou. "Já mám strach. Ale dokážu ho překonat, když bude stát cena za to. Náhodou vím nejen to, o jaký seznam se jedná, co vám nabídl - jak jste říkala - ten anonym. Vím také, kdo přichází v úvahu jako odesílatel!"

"Tohle může tvrdit každý." Beth se pokoušela potlačit horečku, která se v ní najednou probudila. Asgard nesmí v žádném případě zjistit, že ji má na háčku.

Ale zpozoroval to. Nějak na to přišel. "Teď se začnete vytáčet, co?" Chraptivě se zasmál. "Teď přemýšlíte, jak byste se mohla na mne přes ten stůl dostat..."

"Plané řeči," zarazila ho Beth. "Stále jste mne ještě nepřesvědčil."

"Dobrá, tak poslední pomoc k rozhodování: Já mám ten seznam mnoha mrtvých za posledních skoro sto let, sestavený pomocí policejního počítače."

Beth přimhouřila oči.

Asgard se znovu chraptivě zasmál.

"Oukej," ukončila Beth spor, "mám zájem. Řekněte cenu."

"Nemám zájem o peníze," řekl Asgard. "Jak jste správně postřehla, vydělávám dost. Chci něco jiného."

"Co?"

Asgard nejdříve zasupěl. Potom stísněně vyrazil: "Železnou pannu!"

Strnule pozoroval Beth a vypadal, že je rád, že to ze sebe konečně dostal.

Ona pořád ještě nechápala.

"Vy nevíte, jak vám říkají v našich kruzích?" zeptal se spolupracovník policie. "Macbeth jistě zní lépe, já vím. Ale potají se povídá, že se vás nedotkla mužská ruka. Chci zjistit, jestli je to pravda - právě protože vím, že bych za normálních okolností vůbec neměl šanci...!"

Beth na chvilku zavřela oči. "Vy myslíte... vy chcete..."

Její rozpaky jako by ho nějakým perverzním způsobem ještě popohnaly.

"Já vás nenutím. Ale když vám zařídím postup v kariéře, neměla by být taková maličkost tak nesplnitelná..."

Beth potlačila odpor, který jí ochromil jazyk neviditelným povlakem. "Co přesně nabízíte?" zeptala se.

"Vy - máte zájem?" Její rychlá otočka jako by mu způsobila nové problémy.
"Zkusím to zvážit."
Těkavě přikývl. "Samozřejmě. Prosím, nechápejte mne špatně. Jste prostě neuvěřitelně přitažlivá žena, která..."
"Ušetřete si svoje ‚komplimenty'!"
Beth byla vždycky ochotná něco riskovat nebo něco investovat. Ale nebyla ochotná poslouchat tohle svinstvo.
"Fakta!"
Ačkoliv Asgard de facto držel v ruce všechny trumfy, zdálo se, že se cítí být v úzkých. Znovu si začal zalamovat klouby. "Vím všechno o seznamu, který vás zajímá," ošil se. "Znám jeho odesilatele. A vím, kam zmizel. Souvisí to úzce s jinou věcí, která už nějaký čas nedá novinám a médiím spát..."
"A vy si myslíte, že to, co mi řeknete, mne posune dál?"
Asgard si odkašlal. "To záleží, myslím, na vašem talentu."
"Můj ‚talent' vám, jak se zdá, leží dost na srdci," opáčila nepokrytě sarkasticky.
Mlčel. Potom se poškrábal na břiše. Zřetelně jej to však svědilo trochu níž.
"Oukej," řekla změněným hlasem. "Přistoupím na to."
Asgard na ni civěl jako malý chlapec, který zůstal šťastnou náhodou večer zavřený v továrně na čokoládu. Zřejmě do poslední chvíle nevěřil v úspěšnost své taktiky.
"V pořádku!" Hlas mu skoro přeskočil.
"Kde?" ptala se Beth nezúčastněně.
"Tady..." Palcem ukázal dozadu, kde za jednoduchým závěsem začínala Asgardova plocha rozkoší.
Spolupracovník policie se potil, až se z něj kouřilo.
"No dobrá, ať je to za námi..." Beth prošla kolem něho, odhrnula závěs a začala se svlékat. Vlastně to ani nebylo nutné. Malý diktafon rozhovor nepochybně zaznamenal. Ale to nebylo Beth dost. Asgard se neměl jenom potit, měly mu přecházet oči i uši...!

Lesbička (podle řeckého ostrova Lesbos) - označení pro ženy, které mají sexuální vztahy výhradně nebo v určitém životním období se ženským partnerem.
"Vysvětli mi to blíž," poprosila Lilith jemně.
Lexikon ležel otevřený v nohách Bethiny postele, která byla už podruhé bez ptaní obsazena. Lilith ležela na břiše, s pokrčenýma nohama, před tlustou knihou. Opírala se o předloktí: bujná ňadra sotva nesla tu tíhu. Přes svou značnou velikost byla její bezvadná ňadra napjatá a pevná. Duncan by na ně mohl pět ódy. Ale to by nerad. Raději vychutnával Lilithinu blízkost mlčky. Snad už pochopil, jak řídké takové chvíle budou i v budoucnu.
Lilith byla dobře naložená. Cítila se osvobozená od silného tlaku a s Duncanem, jak se zdálo, to bylo také tak. Ležel vedle ní a oběma rukama jí laskal směle vystrčený kulatý zadeček k nakousnutí, který její oděv přátelsky uvolnil, stejně jako ostatní oblasti. V tuto chvíli symbiont představoval rafinované, černé, jemnými krajkami ozdobené negližé.
"Je to docela jednoduché," Duncan se na chvíli zastavil, "je to to samé jako mezi mužem a ženou - jenomže muže nahradí jiná žena."
"Tomu jsem rozuměla." Lilith začínala být netrpělivá. "Jenom nerozumím tomu jak..."
"Jak to u nich funguje v sexu?"
Kývla. "Ano. Žena přece nemůže nahradit muže. Myslím, že nemůže nahradit to, co mi například na tobě připadá tak vzrušující..."
Duncan přemýšlel. "Ještě jsem u toho osobně nebyl, ale obecně to znamená, že svět ženských pocitů má asi více vrstev než náš mužský. Snad mají i více fantazie..."
"Nemyslím, že mi takové vysvětlení stačí." Lilith se pružně převalila na záda. Nohy měla lehce natažené a Duncan cítil její vůni.
Zdálo se, že pochopil, že ji tohle téma ještě více vzrušuje, protože když se kolem něj převalila, začal ji hladit mezi nohama.
Lilith zavrněla jako kočka. Po nějaké chvilce se však, jako by z něj dostala strach, odtáhla: "Promiň, ale mám dojem, že jsem to ještě pořád nepochopila. Ne pocity, ty jsou mi jasné. Ale nerozumím tomu čistě technicky."
"Jsou... různé možnosti. Pomůcky," vyhýbavě odpověděl Duncan.
"Tak mi to řekni. Musím přece vědět, jak je svět, ve kterém jsem se rozhodla žít, zařízen."
Ale i Duncan se něčemu naučil.
Věděl, jak ji dostat.
Aniž by odpověděl na další otázky, znovu se na ni převalil. Nebyl to vůbec vyhýbací manévr - to téma ho vzrušilo tak silně, že pro něj bylo dál nemožné ležet na břiše.
Nanovo do ní vnikl, a nebylo těžké zjistit, že i Lilith dává přednost praxi před teoretickým vysvětlováním. Dech se jí zrychlil. Prsty mu zabořila do zad a její pánev se při každém jeho nárazu ochotně zvedla vzhůru, čímž se stupňoval požitek obou.
Nejen ona, i Duncan úplně vypnul myšlení. Nebylo to těžké. Rytmické pohyby, jemné povzbuzování, které vycházelo Lilith z hrdla, aniž by si toho byla vědoma, a její nespoutaný temperament možnost myšlení úplně vylučovaly.
Na konci byl Duncan zalit potem, zatímco Lilith byla rozpálená. Vychutnávala poznání, že nemusí nutně spojovat vášeň s touhou po krvi. Cítila se v důsledku toho, že může vychutnávat čistě sex, tak trochu lidštěji - i když si nebyla v konečném důsledku jistá tím, zda je zrovna tohle cíl hodný snažení.
Zatímco Duncan se ještě chvěl při vzpomínce na právě prožitý pocit štěstí, řekla bezprostředně: "Půjdu ještě jednou ven."

Právě nastalá skoro magická nálada praskla jako výbuch důlních plynů.
"Kam chceš jít?" Podíval se na hodinky na nočním stolku. Bylo krátce před polednem.
"Promluvíme si o tom, až se vrátím."
"Už zase tajemství - i mezi námi dvěma?" V otázce otevřeně zazněla frustrace.
Ačkoliv mu Lilith rozuměla, odpověděla: "Právě jsem došla někde v břiše - jak se obávám - k rozhodnutí. Myslím že to nebude úplně bezpečné. Ale je to nutné. Nedělej mi to ještě těžší..."
Duncan se omezil jen na to, že řekl: "Udělej to, co nemůžeš odložit. Ale dávej na sebe pozor! Dobré nebe, nevím sice proč, ale strašlivě jsem si na tebe zvykl! Zkus to aspoň trošičku zohlednit!"
Hned to nepochopila. Ale přesto poznala, že jí jeho slova udělala nekonečně dobře.

Obchod vypadal, jako by se tu něco změnilo.
Lilith stála chvíli nerozhodně ve dveřích a nemohla přijít na to, co se tady od její poslední návštěvy změnilo. Kolem chodili lidé. Někteří, převážně muži, na ni vrhali jednoznačné pohledy. Ti, kteří se dívali nejvýznamněji, byli kupodivu doprovázeni ne zrovna ošklivými ženskými protějšky.
Lilith si dodala odvahy a vstoupila do obchodu, který byl i přes nápis ZAVŘENO otevřený.
Mimoděk si vzpomněla na tři chuligány, které měla na snídani. Bylo by možné, že by Esben Storm tohle zdánlivě náhodné setkání... zaranžoval? Teď se jí zpětně zdála vehemence, s jakou se její hlad probudil, podivuhodná.
Odvrhla všechny otázky a hledala místnost, ve které Storma zanechala.
Oodgeroo Noonuccal, zašumělo jí v hlavě. Pamatuj si, má hodně jmen...
Zřetelně cítila, že právě on by mohl být klíčovou postavou k nevysvětlitelným otázkám jejího zrození. Mnohočetné křížení jejich cest v minulosti nemohlo být náhodné. Když vstoupila, stál domorodec před pomalovanou stěnou pokoje. Byl k Lilith obrácen zády. Vypadalo to, jako by barvy z kreseb přeskočily na něj.
Aniž se obrátil, řekl nezvykle vážně: "V tomhle městě se děje něco zlého."
Teprve potom se obrátil k ní. Lilith si uvědomila, že má v obličeji zmenšený motiv ze stěny.
Zdálo se, že Esbena Storma to znepokojuje méně než její návrat. Jeho první zájem platil symbiontu. "Vypadá, jako by ses s ním pomalu sjednocovala," interpretoval skutečnost, že má na sobě Lilith normální civilní oblečení.
"Ještě pořád dělá, co chce sám," odpověděla. "Že jsem se tentokrát mohla vrátit bez toho, aby si mne všichni prohlíželi, rozhodl on..." zaváhala,.....rozhodlo tady tohle. Přitom mám představu, že v otázkách módy bych mu vlastně měla být nadřízena."
"Jak svéhlavé." Storm se napřaženou rukou dotkl Lilithiny hrudi. Nechala si to líbit, protože ten dotyk nemohl být sterilnější. Domorodce zajímal výlučně "textilní" povrch, nikoliv obsah. "Fascinující..."
"V pořádku," řekla Lilith. "Budu riskovat to, o čem jsme se dnes bavili. Doufám, že mi to konečně pomůže najít vnitřní mír. Co mám udělat?" Lilith mluvila netrpělivě. Když už k tomu kroku dospěla, nechtěla ztrácet čas.
"To je jednoduché," opáčil Storm. "Uvolnit se."
"Uvolnit se?"
"Ty se uvolni." Jemně se usmál. "Jsi úplně ztuhlá."
Myslel tím její jen postupně opadávající rozčilení.
Když mlčela, vzal ji za ruku a naklonil se k ní tak daleko, že se jeho pomalovaný obličej skoro dotýkal jejího. "Pozoruj tu obrazovou kompozici. Uvolni se. Povol. Takhle tě nemohu vzít s sebou!"
"Co - mne čeká?" ptala se Lilith chraptivě. "Co se stane s mým tělem, během mé - nepřítomnosti?"
"Jsi ve svém těle víc než zakořeněná," odpověděl Storm. "Bude to těžké. Možná se to ani nepodaří."
Lilith cítila, jak se v ní zvedá bezdůvodná zlost. "Bude to bolet?"
"Je to jako umírání," opakoval domorodec, což už při jiné příležitosti řekl. Vypadalo to, že jasné odpovědi nejsou jeho případ.
Lilith z toho na základě předchozích zkušeností vyšlo, že to asi nebude bolet. Jeho "cestu do ní" vlastně ani neregistrovala.
To rozhodlo.
"Pokusím se uvolnit," řekla. "Pomoz mi!"
Sedli si proti sobě na podlahu. Kresby na Stormově obličeji zářily stále intenzivněji a když Lilith krátce zavadila pohledem o stěnu, před kterou stála při svém příchodu, uviděla ke svému zděšení, že z ní obrazy zmizely a všechno překryla úplná, naprostá tma.
Chtěla na to upozornit Storma, ale domorodec začal nyní něco monotónně odříkávat a zpívat zároveň. Lilith zapomněla na svůj úmysl a její myšlenky se rozprskly do všech stran jako rozházené kousky puzzle.
Přestala se bát a dělat si z něčeho starosti. Během trvání zpěvu pouze existovala. Všechno působilo harmonicky. Nic nerušilo. Lilith se cítila v jednotě se silami přírody a kosmickými energiemi.
Dokud nepřišla hrůza.
Bolest, která jako pěst titánů táhla jejího ducha z těla a drtila ho.
Esbene Storme, proklínám tě!
Ale komu by to pomohlo?
Už nebylo návratu.

"Co to má být? Tak jsme se ale..."
"...nevsadili?" Beth seděla Asgardovi za zády. Ležel na břiše na matraci a cítil se sebejistě poté, co reportérka neváhala a úplně se před ním svlékla. Potom však Beth začala úplně jinak a dokázala mu, že kursy sebeobrany nebyly

pro kočku. I v tomhle úzkém prostoru dokázala použít hmaty juda.

Asgard zasténal, protože mu policejním hmatem zkroutila ruce dozadu a teď ho železným stiskem držela. Čím víc se bránil, tím bolestivější to pro něj bylo. Nakonec se přestal vzpírat.

"To, co se o tobě říká, je pravda," zasupěl. "Jsi fúrie...!"

"Ubohý blázne!" prohodila nedotčeně. "Kdo jako ty hledí na ženy jako na zboží v samoobsluze, zaručeně prospal posledních tisíc let."

Asgard mlčel. Protože měl hlavu na bok, viděla Beth, že má ret rozkousaný do krve. "Oukej," zasupěl nakonec. "Dostal jsem lekci. Pusť mne!"

"Houby udělám!"

"Co to má znamenat?"

"To má znamenat, že pořád ještě čekám na malého ptáčka zpěváčka."

"Musela jste se zbláznit... vy jste mne urazila, dámo. Nevím, jak přijdu k tomu, abych vám po tom všem ještě pomáhal!"

"Tak dobře přemýšlej a hlavně rychle. Jinak se může stát, že se v krátkém čase budeš muset poohlédnout po jiné práci."

"Dobře blufuješ."

"To není bluf. Co bys řekl na to, že jsem si celý tvůj pokus o vydírání nahrála na pásek?"

Asgardův obličej byl najednou voskové bledý. "Do prčic... opravdu?"

"Myslím vážně, co říkám." Beth mu seděla obkročmo na zadku. Že on cítil její nahotu stejně jako ona jeho, jí v tomto okamžiku vůbec nevadilo, protože měla navrch. Zjistila, že Asgard je v podstatě ubohý, zakomplexovaný červíček, ke kterému by měla být shovívavá. Ale na to to trochu přepískl.

"A teď?" zasténal.

"Pásek za to všechno, co jsi mi stejně chtěl prozradit - solidní výměna, myslím. Protože jinak bych se měla postarat o to, aby týpek jako ty šel od válu!"

Asgard zasténal ještě hlasitěji. Pochopil, že nemá jinou možnost, než převzít její názory na férovou hru.

"Vypadáte jako šílená...!"

Byl to poslední pokus.

Beth dala jeho paže do takové polohy, se kterou příroda vůbec nepočítala. Asgard zařval a konečně to vzdal.

"Ten seznam je od... Warnera!" zavrčel.

Beth jeho zápěstí sice nepustila, dala mu však možnost relaxace. Nevěřícně opakovala: "Od Warnera?"

Asgard kývl a koupal se v potu. "Přísahám! Přišel ke mně před několika dny v noci a tvrdil, že ho poslal Codd. Mezitím už vím, že lhal."

"Co to má přesně společného s tím seznamem?" zeptala se Beth. Znala Jeffa Warnera z práce. On byl takový polda jako ona reportérka: Neústupný. Několikrát se skoro srazili. Roztržky však byly snesitelné.

Ale že by jí zrovna Warner něco anonymně podstrkoval...

"Jsou to - oběti násilných trestných činů."

"Tak daleko jsme došli i při našich milostných hrátkách," vyjádřila Beth netrpělivost. "Ví se něco bližšího?"

Asgard se nedal dlouho prosit. "Warner ke mně přišel a poprosil mne, abych z centrální kartotéky vytáhl všechny spisy, týkající se těch obětí vražd, kterým byl zlomen vaz. Samozřejmě žádné normální nešťastné náhody."

"Zlomený vaz?" opakovala jako ozvěna. "Má to snad znamenat, že všechna jména na tom seznamu patří lidem, kterým někdo během posledních sta let v Sydney a v jeho okolí zlomil vaz?"

"Ano! Zní to šíleně, ale je to tak!"

Beth se chytila. "Pokračuj!"

"Co ještě?"

"Kde je v tomto okamžiku Warner?"

Asgard trochu moc dlouho váhal.

"Oukej, když to nejde po dobrém..."

"Stop! Dobře... On je...byl..."

"Ano?"

"Starý ho poslal, jak jsem slyšel, do Paddingtonu."

Asgard vyslovil slovo "Paddington", stejně jako by ostatní lidé vyslovili slovo "peklo".

Beth najednou cítila šimrání na břiše, které však s mužem nemělo nic společného. "S jakým úkolem?"

"To je právě ono," vzdychl Asgard. "Potají se šeptá o nějakém nebeském komandu."

"Přesněji."

"Oni nevědí, co se na té ulici děje."

Asgard se otočil. "Nikdo to ve skutečnosti neví."

"A vy?"

"Existují - pověsti."

"Z toho si nic nekoupím."

"Policejní pověsti obsahují na rozdíl od jiných spekulací zrnko pravdy," tvrdil Asgard.

Beth si přiznala, že by se tomu dalo i věřit.

"Warnera poslali na pozemek, kde zmizel ten dům."

"Souhlasí to tedy."

"Co?"

"Že se jeden z domů, pravděpodobně číslo tři sta třicet tři, zřítil."

"Zřítil, to je dobré." Asgard se chraptivě zasmál. "Zmizel, jako by ho vygumovali! A nejen to: Proč myslíte, že je celý ten rumrajch kolem té uzavřené oblasti a proč je uzavřen i vzdušný prostor?"

"Proč?"

"Zatraceně!" zaklel, "Můžu to zabalit, jestli Codd zjistí, kdo..."

" Ode mne se to nedozví."

Možná jí věřil, možná ne. Každopádně doplnil své předchozí informace: Existují tady pověsti o lidech, kteří se k domu přiblížili, když ještě existoval, a z nevysvětlitelných příčin během sekundy o roky či staletí zestárli. Stavební dělníci, policisté. .. Několik jich zemřelo."

Beth se také zaměřila tím směrem. Ale jako u všeho, co mělo něco společného s Paddington Street, narazila na tvrdou stěnu mlčení. Nemocnice v okolí se schovávaly za povinnou mlčenlivost. Možná jim to někdo zakázal. Možná Codd nebo starosta Weinberg, který doposud kryl všechny akce policejního šéfa. Weinberg a Codd byli ne bezdůvodně označováni za "siamská dvojčata". Dokonce i volebním bojem prošli spolu.

"Ti předčasně zestárlí opravdu existovali?" zeptala se Beth.

Asgard pokrčil rameny. Přes svoji nevýhodnou situaci jako by postupně nacházel ve své podřízené pozici zalíbení. "Tohle ví jistě jen málo lidí. Warner udělal několik náznaků, když byl u mne. Jeho nejvlastnějším zájmem však byly případy zlomených vazů."

"Byl potom ještě někdy u vás?" zeptala se Beth zamyšleně.

"Ne. Potom už ne."

Když jí řekl přesné datum jejich posledního setkání, zamumlala: "Musel ten seznam hodit ještě téže noci do poštovní schránky. Předtím nebo bezprostředně potom byl u Codda, který ho poslal do Paddingtonu. Rozuměla jsem tomu správně?"

"Zřejmě."

"Řekl vám, že ho poslal Codd. Ale u Codda se svými prosbami, týkajícími se nevyřešených případů vražd, nepořídil..."

"Je zřídkavé, aby u něho člověk něco pořídil."

"Slyšela jsem o tom." Beth se nevesele zasmála. Vzpomněla si na rozhovor s Moem Marxxem, šéfredaktorem Sydney Morning Herald. Přitom se dozvěděla, že Codd si oficiálně stěžoval na "jisté formy zpravodajství", jmenovitě na Beth.

Najednou si vzpomněla na strohou poznámku, kterou anonymní odesílatel listiny připsal: Určitě budeme mít ještě příležitost pohovořit si o tom, Macbeth. Jestli svoji "procházku" přežiji, ohlásím se...

Myslel Warner tou procházkou svou cestu na Paddington Street? To by sedělo.

Ale potom, pomyslela si Beth, zatímco jí na zádech naskočila husí kůže, by se odtamtud Warner zřejmě nikdy neměl vrátit!

Tušil to a proto seznam předem svěřil zástupkyni tisku?

Jestli svoji "procházku" přežiji, ohlásím se...

"S jakým úkolem přesně poslali Warnera na Paddington Street?" zeptala se.

"Bolí mne v kříži. Nemohl bych se otočit? Můžete si potom hned zase sednout stejným způsobem."

"Nevěděla jsem, že máte tak výborný smysl pro humor."

"Opravdu mne bolí v kříži."

"A já už nemám trpělivost."

"Víc toho nevím. O čem se spolu té noci bavili Warner a Codd, vědí jen oni dva. Podezření, že zmizel v tom uzavřeném prostoru, je nabíledni, že? Nevrátilo se jich odtamtud několik."

"Jsou to zase jenom podezření nebo znáte konkrétní jména?"

"Hovoří se o dvou biolozích, které tam poslal Weinberg, ne Codd, aby prozkoumali zahradu. Od té doby jsou nezvěstní. Jejich jména neznám."

Beth potlačila vzdech zklamání. Z Asgarda toho za krátký čas dostala víc než za celý den předtím. "Co je na té zahradě zvláštního?"

"Najednou zmizela a potom se zase přes noc objevila nová." Asgard se usmál. "Šílená jako všechno, co souvisí s tím uzavřeným prostorem."

I když to bylo spojeno s určitým rizikem, vstala Beth z Asgarda a pustila jeho ruce. Sekundu vyčkávala, jak se bude chovat. Ale zdálo se, že ho chuť na dobrodružství s nejistým výsledkem přešla. Zůstal prostě ležet.

Beth se oblékla.

"Ten pásek," připomenul Asgard.

Kývla. "Měli bychom zůstat ve spojení," prohodila. "Třeba z toho bude ještě nějaké zvláštní přátelství."

"Ne, děkuji! Na pokračování takového vydírání nemám zájem!"

"Vidíte to příliš zjednodušeně," odpověděla Beth. "Příliš zjednodušeně." Vylovila z kapsy mikrofon, vyndala z něj mikrokazetu a hodila ji vedle Asgarda na postel.

"Vy přece také nemáte Codda v lásce," řekla. "Přemýšlejte dál beze mne nad tím, jestli by se vám také nehodilo, kdyby se Coddovi podařilo prokázat zneužití moci."

Asgard zvedl hlavu a otočil k Beth hlavu. Byl úplně bledý. "Poslouchejte! Jestli věříte tomu, že se vám podaří na Codda něco dostat, opravdu vás není možné zachránit!"

"Já jsem čarodějnice, to vy nevíte?" odvětila Macbeth nezúčastněně. "Správné zaklínadlo a podaří se mi všechno."

Asgard vzdychl. Obličejem mu přejel překvapený výraz soucitu.

Ale ještě dříve, než rozčilená reportérka opustila vůz, zašeptal skoro lítostivě: "Dříve, lady Macbeth, lidi jako vy

upalovali a obávám se, že Codd je v takových věcech velmi, velmi staromodní!"

Chtěla vykřiknout, ale už nevládla svým hlasem.

Lilith utrápeně shlížela dolů na svoji postavu, nehybně sedící vedle Esbena Storma. Fantómová bolest projela tím, co v bolestivém procesu bylo odloučeno od jejího dýchajícího těla.

Její duch se začal formovat, ale ačkoliv viděla jako "předtím", neregistrovala z toho, v co se vtělilo její vědomí, nic jiného než difúzní mlhu, která byla spojena s jejím tělem tenounkým "mlžným provázkem."

Lilith se pohupovala uprostřed dusného oblaku, ve kterém se, jak se zdálo, připravovalo veškeré možné zlo. Bez očí a dalších smyslů se její vnímání silně změnilo. Zařízení pokoje bylo pokryto mřížkou z jemných čar, neustále měnících barvu. Malby na stěnách zmizely. Ve stěnách sebou škubaly znepokojující stínové postavy, které se pohybovaly, jako by tam byly uvězněny. Z těch postav vycházelo nepřátelství.

Lilith cítila, jak se vedle ní objevil Esben Storm.

Rozmyslela jsem si to, myslela si intenzivně. Já to přece nechci. Spletla jsem se. To... strašně bolí...!

"Všechny důležité věci jsou spojeny s bolestí," ozval se domorodcův hlas. "Musí to tak být."

Nestaral se o její přání, táhl ji s sebou pryč.

Lilith se marně snažila proti tomu vzepřít. Neměla však žádné odpovídající prostředky. Aspoň nevěděla, co by takovým prostředkem mohlo být.

Proletěli pevnou domovní zdí, dotkli se stínových postav, které v Lilith zanechaly ledový pocit nevolnosti a dostali se do volného prostoru.

Všechno se změnilo.

Lilith se otevřel zcela nový pohled na město, tak fascinující, že skoro zapomněla na bolest a odpor.

Pocit dezorientace však zůstal, a s ním pokračoval i strach.

Nebe bylo fialové, lidé a všechno, co uměle vytvořili, zářilo všemi barvami duhy.

Lilith napadlo, že jenom věci, které rostou nebo vznikají přírodní cestou, v sobě nesou takové stínové postavy, jaké našla ve Stormově domě. Proč ztuhly v jeho stěnách, které vymyslel lidský duch a stejná ruka vystavěla, se mohla jenom domýšlet. Možná Stormův dům ve skutečnosti představoval víc, než bylo možné rozeznat na první pohled. Možná to bylo kameny, do nichž bylo něco vdechnuto a které také měly přírodní původ...

V mžiku opustili Market Street a dostali se, jako by klouzali na šířku dlaně nad zemí, na pozemek číslo 333 na Paddington Street.

Lilith se osvobodila od posledních iluzí, přičemž vyjasnila sama sobě, že je domorodci vydána na milost a nemilost. V tomto stavu mohl zřejmě její existenci ukončit pohnutím prstu.

Beznadějně se znovu pokusila o návrat.

- Prosím! To stačí. Už to déle nechci!

Storm zastavil tak náhle, že překračujíc všude hlídané místo, získala novou, strašlivou zkušenost.

Síla setrvačnosti ustala přesně v tom muži, a Lilith byla tak šokována tím, co viděla na škubajících orgánech, nervech a svalech, že byla neschopná se sama z toho vyhrabat. K tomu ještě měla pocit, jako by ji Esben Storm pevně držel za srdce.

V tu chvíli domorodec, jakoby na potvrzení toho všeho, zasyčel:

- Přestaň se bránit! Je důležité, abys viděla, co se stalo v tvém rodném domě. DŮLEŽITÉ! Pochop to konečně! Pochop, že se nejedná jenom o tebe! Někde už bují první rakovinová buňka, za kterou jsi spoluzodpovědná. Viděl jsem ji, vím, o čem mluvím!

Jediným trhnutím ji vyvlekl z nosiče. Storm vypadal vedle Lilith jako jemně se lesknoucí mlha. Kupodivu byl s to udržet si imitaci svého pravého těla i v tomto stavu. Ale samozřejmě byl i on změněn. Zdálo se, jako by měl celé tělo od hlavy až k patě zahaleno tetováním, které bylo podobné malbám na stěnách jeho obýváku.

-Za co bych měla být spoluzodpovědná? A proč vypadá všechno tak nezvykle?

- Změnili jsme "stopu". Pohybuješ se na nitce pomyslného času. Máš-li oči k vidění, uvidíš sama, o čem to mluvím.

-Nenechám se sebou tak dlouho zacházet!

- Projdi tou cestou až do konce, nebo odříznu spojení ke tvému tělu, pohrozil bez obalu. Zůstaneš na věky věkův bloudit v tomhle meziprostoru, i kdybys našla sama cestu zpátky, nikdy se nedokážeš sama vrátit...!

Zdálo se jí, že jí rozum při takové představě tuhne. A já jsem si myslela, že jsi můj přítel...

- Nejsem ničí přítel!

- Proč mi to děláš?

-Musí to být! Teprve když poznáš, jaký chaos jsi zanechala, můžeš poznat, jak má vypadat tvoje budoucnost!

- Co mi kladeš za vinu?

Už neodpověděl. Stále více se blížila usedlost, za jejímiž zdmi a pod jejíž ochranou Lilith trávila 98 let spánkem Šípkové Růženky. Všude se hemžily pestré a lesklé postavy v barvách duhy, které prudce gestikulovaly, diskutovaly nebo pracovaly s nástroji na pozemku. Přijelo mnoho vozidel. Bylo vidět více než jenom lidi.

Lilithin odpor slábl tím víc, čím blíž se Esben Storm blížil k cíli.

Před zahradní zdí se však zastavil, jako by chtěl Lilith dopřát chvilku na vydechnutí, aby si zvykla na neobvyklou situaci.

Lilith hned udělala další neobvyklé zjištění: uvnitř zahrady nebyla jediná bytost, které jinak viděli všude po cestě.

Také barvy byly na pozemku jiné než venku.

Temné.

Neživé.

- Co je to za zvláštní rostliny? obrátila se ke Stormovi. Co se stalo s původním porostem?
- To nevím, odpověděl a sám tak naboural svou pověst vševědoucího. To patří k hádankám, které musíš vyřešit TY. Brzy. Než bude příliš pozdě. Tyhle rostliny nepatří do oboru působnosti Wondjinasů."
- Wondjinasů?
- Tak se jmenují bytosti, které vytvořily nebe, zemi, vzduch a vodu a zpěvem jim daly jména. Jména, která budou na věčnost ochraňovat jejich trvání.
-Co se stalo s Wondjinasy?
- Odpočívají. Aspoň to tak dělají eóny let.
- To byly ty... hrůzostrašné stíny, které jsme všude viděli?
- Ty je možná vidíš hrůzostrašně. Ale sotva by to k nim bylo spravedlivé. Sídlí v každém kameni, každé květině, každé louži. Kdo zná jejich hlas, mohl by s nimi rozmlouvat.
- Mohl by?
- Stvoření v této části města se stalo nestabilní. Objevily se tu anomálie. Wondjinasové nejsou démoni - ale já jsem viděl jednoho, který jako démon zuřil. Který všechno pohlcuje. Ten...

Storm zmlkl.

Vedl ji hlouběji do houští neznámých rostlin a stromů a Lilithinu pozornost zaujalo něco jiného.

Lidé.

Byl jich aspoň tucet - muži i ženy, žádný z nich v uniformě - a pohybovali se jako ve zpomaleném filmu mezi keři a jiným porostem. Všichni vypadali, jako by byli pod vlivem nějaké drogy nebo hypnózy.

Nějakou chvíli trvalo, než se podařilo rozeznat, že všichni míří jedním směrem.

Do středu pozemku.

Tam, kde před několika dny, když ho Lilith opustila, stál dům bez dveří a bez oken.

Pořád ještě pochybovala, že tam je. Všechno, co mezi časem pochytila z pověstí a co zažila ve svých vizích, poukazovalo na to, že její rodný dům z pozemku zmizel.

Ale něco z něho přece muselo zůstat!

Něco, co se Lilith předešlého dne pokoušelo přilákat a znovu stáhnout k sobě.

- Co se stalo se všemi těmi lidmi? obrátila se ke Stormovi.

Domorodec mlčel. Rychleji než všichni ti v tranzu se pohybující lidé překonali on a Lilith hustý pás vegetace, který skrýval místo, ke kterému všichni mířili.

Lilith znovu napadlo, že příroda mezi zahradními zdmi nemá - jak to Storm říkal? - žádné Wondjinasy. Nebyla tu žádná stínová stvoření, která by hnízdila pod kůží viditelných věcí. Bylo tu jen šedé polosvětlo. Věčné stmívání...

Před Lilith a Stormem se tma roztrhla.

Stalo se to náhle.

Tak náhle, že Lilith při pohledu na mohutný strom, který se tyčil k olověné obloze na místě DOMU zapochybovala o svém zdravém rozumu.

- Co to, při všech duších, je?

Odpověď Esbena Storma byla stejně strohá jako bizarní.

- Jabloň.

Oděv skryl vyschlou hlavu před zvědavými pohledy. Visela na šňůrce na Landruově hrudi.

"Market Street," opakoval dobře naladěný taxikář právě zadaný cíl. "Žádný problém, pane, vůbec žádný problém."

Landruova tvář se ani nepohnula. "Samozřejmě, že ne, hochu. Máš rodinu?"

Řidič pyšně kývl. "Ženu a tři děti!"

"Máš životní pojistku?"

"Samozřejmě, V dnešní době..."

Landru kývl. Také on byl ve skvělé náladě. "Tak to bych měl pro tvou rodinu udělat něco dobrého. Teď pojedeš jako ďábel na adresu, kterou jsem ti dal."

Podsaditý řidič poslechl. Pořád ještě byl dobře naložený. Dokonce i když nedostal na konci cesty zaplaceno, trpělivě vyčkával, až host vystoupí z vozu, a potom si oběma rukama sevřel krk.

I když bylo jasné, že ho něco kouslo, nepodařilo se mu najít místo kousnutí...

Byl to strašidelný scénář. Tísnivý dokonce i ve stavu, kdy Lilith neměla tělo.

Před ní, skoro na dosah, se zvedal sukovitý strom, obsypaný ovocem. Jeho větvemi a listy nepohnul ani závan. Na pozemku bylo mrtvé ticho. Všechno vypadalo jako zalité do jantaru.

Ochromené.

DŮM zmizel. Beze stopy, jako v Lilithině vizi několik dní předtím. Na mýtině uprostřed zahrady stál jenom tenhle mocný strom. Pod ním nerostla ani tráva. Ztvrdlá hlína sahala až ke kraji houští, které mýtinu i strom obepínalo jako zelený pás. Tak vysoké a neproniknutelné, že od cesty nebylo vidět, jak hluboký proces přeměn tady ve skutečnosti nastal.

A asi ještě pokračoval. Lilith by nedala ruku do ohně za to, že změny už skončily.

Když se Esben Storm chtěl pohnout směrem ke stromu, všechno se v ní vzepřelo. Rozpomněla se na Sog, se kterým se pokusila znovu dostat do zámku DOMU. Mezitím začala považovat za možné, že síla, která ji přitahovala, vychází z téže věci, která přeložila dům na jeho stanoviště...

- Už se zase bráníš?

Domorodec byl k jejím obavám slepý a hluchý.
- Co tady má co dělat ta jabloň?
- To jenom vypadá jako jabloň.
-A co je to ve skutečnosti?
- Přijď na to!
-A jak?
- Na to také musíš přijít TY!
V okamžiku, kdy ji Storm konečně začal táhnout dál, vystoupili na mýtinu první lidé.
- Stát! poprosila Lilith. Chci vidět, co udělají!
- Když myslíš, že máme čas...
Lilith hleděla jako očarovaná na postavy, které, aniž by se rozhlížely napravo nebo nalevo, jako by s klapkami na očích kráčely k mohutnému stromu, jehož větve obsypané plody byly tak těžké, že se ohýbaly skoro k zemi.
Žádný z lidí nepromluvil ani slovo.
Zdálo se, že nikdo nevnímá ty ostatní kolem sebe. Každý se jen snažil co možná nejrychleji dostat k ovocným plodům.
Lilith najednou ucítila nebezpečí, které jako by vycházelo z domnělých "jablek".
- Ne! pomyslela si. To nesmějí!
- Nemůžeme je zastavit. Jsme bezmocní.
Znělo to jako chabá výmluva.
Lilithin odpor ke Stormovi ještě zesílil.
Plna hrůzy sledovala, jak příchozí jeden po druhém napřahovali ruce a každý z nich odtrhl od větve jeden plod.
Jedno "jablko" pro každého.
Nikdo si nevzal druhé.
Lilith upřeně hleděla na tísnivý obrázek a stále čekala, že se hned stane něco hrozného. Neměla žádnou představu o tom, jak by to zlo mělo vypadat, ale každý z mužů i žen před jejíma očima jí už teď připadal ztracený!
- Snad tyhle věci nechtějí - JÍST?
Nikdo neudělal příslušný pokus.
Ještě ne. Všichni jenom tiše stáli, když sklidili a pozorovali ovoce ve svých dlaních. Přesto Lilith nepocítila ulehčení.
- Dost! rozhodl Esben Storm. Musíš vidět VŠECHNO, za co neseš odpovědnost!
- Já?
Tentokrát už ji nenechal otálet. Letěl s ní k mohutnému kmeni. Muži a ženy zůstali za nimi.
- Kam chceš jít? Dům zmizel!
- Ještě tam pořád je. Ale jinde. A HLOUBĚJI!
Lilith se třásla tak, jak se to nestalo ještě žádnému tělu. Hrůza procházela jejím vědomím, jako jedna z těch stínových bytostí, které Storm nazval "Wondjinasy", které nebyly ani v cizokrajných rostlinách, ani v tak důvěryhodně vypadající jabloni.
Podle Storma nestvořili nic z toho, co tady viděli, Wondjinasové - ať už se pod tím skrývalo cokoliv.
Krátce předtím, než s ním Lilith zmizela ve struktuře kmene a klesla dolů, padl její pohled naposledy, ještě než ztratila výhled, na lidi, kteří se shromáždili kolem kmene.
Spatřila právě, jak jeden z nich -muž - monstrózně otevřel ústa a místo toho, aby si normálním způsobem ukousl, nacpal si ovoce celé do pusy. Jeho obličej připomínal ztuhlou grimasu. Lilith věřila, že slyšela prasknout čelist. Nechutné to začalo být teprve potom, když muž začal ovoce celé v kuse polykat.
To byl také okamžik, ve kterém jako by zprůhledněl. Krátce na to, aniž by po sobě zanechal stopu, zmizel ze zahrady - nebo jak Lilith předpokládala - ze světa...

Landru držel hlavu jako kompas, aby našel hledaný cíl. Vpadl do obchodu. Dveře se za ním zabouchly.
Potom ji uviděl.
Přítomného domorodce si vůbec nevšiml.
Landru triumfoval. Udělal ten správný tah v tu správnou dobu. Našel svoji oběť.
Rychlou smrt však pro dítě té děvky nechtěl.
Ve skoku rozprostřel svůj plášť, aby jím zahalil Lilith jakoby závěsem...

Dolů!
Vpřed!
Klouzali pořád níž a hlouběji. Dávno už nechali povrch za sebou. Ale Lilith se stále ještě pokoušela strávit to, co viděla, když tu přišla další překvapení.
V neurčitelné hloubce se dostali do "místnosti", kde Storm zastavil.
S čím se zde měli setkat, Lilith nejdříve nepochopila. Vypadalo to jako vnitřek vysokého kořene a nemělo to žádné pravidelné tvary.
- Kde to jsme?
Duch domorodce neodpověděl.
V určité vzdálenosti spatřila Lilith něco, co jí navzdory vší "beztvarosti" připadalo nějak známé. Zkusila se k tomu předmětu přiblížit a podařilo se jí to, aniž by Storm nějak zasáhl.
Lilith byla jako elektrizovaná, když četla svoje jméno na groteskně zformované věci, která byla zakroucená skoro jako

otvírák na láhve a byla velká asi jako ona. Zjištění, že se jedná o rakev, ve které Lilith nalezla ODĚV svojí matky, znamenalo šok. Hned ji však také napadlo, že tam, kde je rakev, musí být nedaleko i hrob její matky.

Lilith se zpočátku nepokoušela přijít na to, jak se proměnil sklep DOMU v tenhle velký kořen. Spontánně se vydala hledat hrob.

A našla ho.

Lehčeji než tehdy, ale to bylo asi tím, že hrob mezi tím vším vypadal jako hrob. Navršený rov se tyčil mezi rostlinami, které obrostly původní kamennou desku. Na kameni, který svým filigránským tvarem připomínal lilii, stálo CREANNA. Bylo na něm napsáno:

Když láska může činit divy
a slzy mrtvé budit
určitě tě tu nebude krýt
studená hlína
Sean

Lilith, obklopená cizotou místa, sotva mohla uvěřit, že tenhle obdivuhodný, od srdce jdoucí poslední pozdrav, pochází od jejího otce.

Při první návštěvě vypadal hrob zcela jednoduše: na první pohled se nedal rozeznat. Průhlednou skleněnou desku, tvrdou jako diamant, kryla silná vrstva prachu a pod ní se rýsovalo neoblečené tělo její matky. Současně zaznělo poselství matky, ještě z dob jejího života, určené Lilith.

Dnes se nestalo nic podobného, ačkoliv Lilith vkládala do druhé návštěvy takové naděje.

Ve svém zklamání hledala omluvy pro nynější mlčení mrtvé. Nechtěla akceptovat, že její matka neměla v úmyslu říci jí toho více. Lilith připisovala skutečnost, že nedošlo ke kontaktu, tomu, že neměla tělo.

Telepatický smích Esbena Storma se jí hluboce dotkl.

Ale nemohla mu zabránit, stejně jako nemohla zabránit síle, kterou ji přitáhl zpět do směru, do kterého se nechtěla dostat.

Domorodec se o její zděšení nestaral, ale táhl ji tam, kde nesmělo být nic, kromě mrtvé upírky.

Do Creannina hrobu!

Ale zatímco Lilith předpokládala, že je hrob prázdný, stalo se něco, čeho se celý čas obávala. DŮM (nebo to, co se z něho stalo), objevil její přítomnost, ačkoliv se Lilith celou dobu držela vlákna času Esbena Storma.

Útočiště jejího dozrávání ji poznalo - a chňaplo po ní!

Na duševní i tělesné úrovni!

Toto děsivé zjištění, že se Esbenu Stormovi podařilo i bez ní očistit se z prachu, vzbudily v poloupírce paniku! Jen těžko se stavěla proti neviditelnému víru, který ji - jak už to zkusil jednou - vší silou táhl do DOMU.

Něco, co už Lilith - za žádných okolností - nechtěla dovolit! Příliš dlouho si namlouvala falešné pocity, falešné přátele, falešné zážitky. Jestliže tohle byla jediná cesta, jak splnit vůli své matky, dostávala se do vážného konfliktu svého vědomí...

MRTVÍ UPÍŘI!

Upírka, která si uložila zničit vlastní lid - udělat všechno na světě, aby osvobodila svět od touhy po krvi... byla v podstatě bezpříkladná groteska!

Lilith si matně vzpomínala, že Creanna naznačila, že nejednala tak úplně z vlastní vůle, když zplodila Lilith se Seanem. Vypadalo to, jako by jí někdo ten mysteriózní úkol zadal...

Také proto Lilith doufala, že se u hrobu své matky dozví něco nového.

Ale tenhle hrob byl prázdný a opuštěný, což nemuselo být nic jiného než nový pokus o svedení z cesty. Ale mohlo to být i...

MATKA ŽIJE!

Lilith se pokusila bránit myšlence, která byla tak lákavá. Na duševní rovině volala Storma. Ale domorodec neodpovídal. Dokonce ho ani necítila ve své blízkosti. Znovu ho proklínala.

Potom se pokusila přeručkovat po vlákně zpátky vlastní silou.

Vliv DOMU postupně narůstal. Způsobem, jaký v Lilith budil novou hrůzu, protože poznala, co má DŮM v úmyslu: nechtěl zajmout jen její vědomí - začal také přitahovat vlákno, kterým byla Lilith spojena se svým tělem!

NE!

Lilith se zoufale bránila tomu, aby bylo její tělo odtrženo od tenounkého spojení.

Tady, hluboko pod zemí, kde vyrostlo to, co jí kladl Esben Storm za vinu, aniž by to nějak upřesnil!

Sotva se Lilith rozhodla bránit, tah povolil a dodal jí iluzi, že není tak docela bezmocná.

"Mlžné vlákno" zatím zprostředkovávalo vjemy z domu Esbena Storma.

Lilith cítila, jak něco vpadlo do pokoje, kde zanechala svoje bezbranné tělo.

Něco - co ji nenávidělo!

LANDRU! identifikovala vetřelce podle jeho vyzařování - a začala bleskově jednat.

Smrt letěla k jejímu tělu, a ona si nedokázala pomoci jinak než tím, že mezi dvěma zly zvolila to zřejmě menší.

Podvolila se víru, vycházejícímu z domu.

Dokonce ho podporovala.

Raději se nechá na další dva roky zavřít, než by zemřela rukou bytosti, která pronásledovala s nezměřitelnou nenávistí už její matku!

Landru se zavrávoráním hmátl do prázdna!
Místo, na kterém ještě před chvílí stála Lilith jako oběť pro něj připravená, bylo zcela neočekávaně prázdné.
Ve hře byla magie.
Cizí, mocná kouzla!
Mocnější než jeho vlastní?
To by potom sotva utíkala, napadlo Landrua bystře, ale postavila by se mi k boji!
Vztekle prohledal dům od sklepa až na půdu, nic však nenašel. Když se vrátil do místnosti, byla tam ještě bezduchá postava domorodce, které doposud nevěnoval pozornost. Landru nejdříve hleděl na starce, potom na hlavu, která mu nebyla k ničemu.
Nakonec se příšerně rozzuřil.

Vedle Lilith se objevil nějaký stín.
Ne! Ne stín, obrysy!
Esben Storm. Neztrácel čas a zachytil spojení mezi jejím duchem a tělem dříve, než se DŮM mohl úplně zmocnit jejího těla.
Ale byla ta akce opravdu myšlena jako pomoc? Nebyl to spíš útok namířený proti ní? Lilith si příliš přesně vzpomínala na hrozbu, kterou vyslovil. Storm už ji jednou vodil za nos. Teď chtěl jenom dokonat to, co Landru nestačil...
- Bláznivá!
Jeho stín na ni padl a na neurčitý čas vymazal její vnímání.
Když Lilith zase přišla k sobě, ležela ve změněné krajině. Ztratila spojovací vlákno. Před ní se rozprostírala úzká ulička mezi dvěma vysokými budovami. Byla zase ve svém těle.
Těsně vedle ní se něco pohnulo.
Na rozdíl od ní se Esben Storm stále ještě vznášel na spojovacím vláknu času. Když se trochu rozhlížela kolem sebe, vznášel se napůl průsvitný před ní.
"Kde to jsem, zatraceně?"
- Proč ten hněv? Zachránil jsem tě. Sevřela pěsti, pochopila, že to nemá smysl. Místo toho hmatala po symbiontu, který mezitím zkoumal místo, jako by byl její neoddělitelnou součástí. Přitom se ptala sama sebe, jestli vůbec zpozoroval, že jeho hostitelské tělo bylo na okamžik v bezvědomí. A proč se nebránil Landruově útoku?
"Zachránil?" vyrazila ze sebe. "Tobě mohu děkovat za to, ty zbabělče, že se mne Landru skoro zmocnil!"
- To byl Landru?
Storm nic dalšího nedodal. Byl bezelstný. Aspoň pokud šlo o Landrua.
"Kde jsi, u těch tvých zatracených Wondjinasů, byl?"
- Mezitím se vyskytlo něco důležitějšího... Ale v pravý čas jsem se vrátil zpátky. Na co si stěžuješ?
Dříve, než Lilith mohla odpovědět, obrysy před ní se rozplynuly.
Storm odešel.
"Zatracený..." Opanovala se, sevřela rty a spěchala k východu z uličky. Byla oblečená stejně jako před putováním ducha. Symbiont nereagoval ani na Lilithino přání po změně.
S trochou námahy se zorientovala. Ten neskutečný proces ji od Market Street moc nevzdálil. A i když se obávala nové konfrontace s Landruem, spěchala na Stormovu adresu.
Ještě se s ním nevypořádala. Nechtěla dopustit, aby z toho vyšel tak lacino. Nemohla vážně uvěřit tomu, že jí pomohl, jenom kvůli němu se do toho nebezpečí dostala, a kromě nových mystérií nenašla na pozemku na Paddington Street nic nového!
Potom však na svůj hněv na domorodce zapomněla, protože zjistila, jak blízko byla katastrofě.
Z krámku se starožitnostmi zůstala kouřící ruina. Sirény policejních vozů vyly. Policisté obstoupili taxi, které parkovalo bezprostředně před obchodem. Požární vozy zablokovaly silnici a byly stále ještě zaměstnány tím, že zalévaly kouřící sutiny hasicí pěnou.
Lilith se ptala sama sebe, jestli se Esbenu Stormovi, poté, co se jí krátce zjevil, podařilo najít včas cestu do svého těla a dostat se tak před požárem do bezpečí.
Tajně o tom pochybovala. To nastolilo otázku, jaký osud by v takovém případě byl starému domorodci určen. Byl by to pro něj rozsudek smrti - nebo by jen věčně putoval na svém vláknu času, bez spojení s přítomností a bez šance se z téhle meziříše jednou dostat?
Bylo divné o tom přemýšlet.
Byla si jistá tím, že za to nese odpovědnost Landru. On je vyčenichal. A udělal by to znovu.
Vyrušil ji nějaký hluk.
Vysoko nad ní na obloze létala kolem dokola vrána. Pták, který ptákem nebyl, jak Lilith poznala.
Vmísila se do houfu lidí, ale ani na sekundu nevěřila, že by ji to ochránilo natrvalo. Že by na ni Landru chladnokrevně číhal?
Dala se unášet davem lidí podél silnice a připravovala se na nejtvrdší boj svého života.

Nepozorovaně Landrua sledoval, když se nedaleko úkrytu své smečky posadil do taxíku. Když Landru rozzuřeně opustil úkryt, bylo Habakukovi hned jasné, že hledač pokladu našel stopu, která může vést jenom k jednomu cíli.
Habakuk prokázal svoji trpělivost, i když se Landru vrátil z budovy, ve které předtím zmizel sám. Jako by z nebe

přivolal ctižádostivý upír plameny, které strávily dům i krámek. Čekal dál a jeho instinkt mu napovídal, že teď se mu to vyplatí. Objevila se ONA.

Ona by ho rozeznala stejně lehce jako on ji.

Už se s ní setkal - krátce potom, co zabila Horu a uprchla do pevnosti křesťanů.2

Už tehdy cítil, že to není poslední setkání. Stejně tak cítil, že si zaslouží zaujmout Horovo místo.

Stále úžeji stahoval svůj kruh...

Tu a tam kradmo vzhlížela k nebi.

Potom však najednou "vrána", která ji sledovala až k parku, zmizela a dříve, než se Lilith mohla nanovo zorientovat, přišel útok!

Výsměšně znějící zvuky smíchu přilákaly její pozornost ke křoví nedaleko místa, kde stála. Tam se objevilo tělo, tlukoucí křídly, které nezaváhalo ani na chvilku a vrhlo se na ni svým špičatým zobákem.

Když poznala, že se nejedná o vránu, ale o kookaburra, jehož krycí zbarvení mu umožňovalo splynout se stromy a křovím, splnil už odlákávací manévr svůj účel.

Za Lilith se najednou objevil stín jiné postavy. Mladý muž, na kterého si matně vzpomínala. Už zvedl silnou větev k úderu.

Lilith se ještě stačila úderu vyhnout, ačkoli se kookaburra vrhl do jejích vlasů a křečovitě sevřenými drápy se snažil zasáhnout její oči.

Padajíc, sáhla rukou dozadu a nemilosrdně strhla zvíře ze svých vlasů. Stálo ji to jen pár vlasů. Krátkou bolest ignorovala.

Opravdový útočník pokračoval. Zdálo se, že jeho magie je omezená. Snad dostačující právě k tomu, aby využil nevinného ptáka ke svým záměrům.

Lilith nebrala na kookaburru žádné ohledy. Mrštila jím proti upírovi, jehož vlasy se ježily na hlavě, jako by byly ze ztuhlé umělé hmoty, a nečekala na to, až se upír s podrážděným ptákem vypořádá.

Rychle se zvedla ze země. Její šlachy a svaly pracovaly jako kolečka dobře seřízeného stroje, který se jen náhodou dostal do lidské postavy.

Lilith počítala s Landruem - ne s tímhle bezejmenným tvorem. Přesto ho nepodceňovala. Ještě, když mu rvala z rukou to, čím ji chtěl uhodit, pochopila, jakou chybou by bylo ho zabít hned.

Když zjistila, že její protivník chce zmizet nějakou přeměnou, neukvapila se.

Naopak.

Symbiont na jejím těle dosud do roztržky nezasáhl. Lilith se najednou rozhodla otestovat, jak dalece může "oděv" ovládat.

Symbiont zareagoval, aniž by musela cokoliv říci.

Místo šatů na sobě Lilith najednou měla klobouk bez jakékoliv ozdoby, který okamžitě narazila upírovi na hlavu. Přitom si všimla tenounkých vláken, která spojovala klobouk a jeho krempu dál s jejím zápěstím.

Symbiont se jí - jak zjistila - nepustil.

Dokonce ani tehdy, když plnil její přání.

Zdálo se, jako by upíří maska v okamžiku ztuhla. Lilith skoro čekala, kdy ji pokryje jinovatka; Metamorfóza se zastavila těsně před tím, než skončila. Špičáky, lehce zakřivené jako zuby pravěké bestie, ztuhly v pohybu. Jako vždycky Lilith ani tentokrát nevěděla, co vlastně symbiont v tom okamžiku skutečně dělá.

Ale vypadalo to, že má vliv na "ovládací centra" jejího protivníka. Odpor slábl, dříve než se vůbec mohl projevit. Tmavá tekutina a kňouravé zvuky vycházely z úst, která se otevírala jako rybí.

Lilith dřepěla na hrudi upíra, který se sesul na zem, byla však i nadále odhodlána ho při sebemenší známce odporu zabít. Po chvíli ale s překvapením zjistila, že to zatím nebude nutné. Tenhle protivník se nedokázal přetvařovat. V očích mu viděla opravdový strach.

Lilithin klobouk se proměnil do své původní podoby: Na kápi těsně přiléhající ke kůži, z níž zabořila do upírovy kůže na čele i v zátylku jemná tykadla. Jak hluboko, to se nedalo poznat.

Lilith se otřásla, když se ozval změněný hlas. "Ptej - se!"

Najednou se začala bát vlastní odvahy. Přesto se zeptala: "Jak se jmenuješ?"

Z jeho hrdla se ozval chraptivý smích. "To ti nikdy... aaargh...!"

Tykadla se zabořila do kůže a kostí ještě hlouběji. Křik skončil až poté, co Lilith znovu opakovala: "Tvoje jméno!"

"Ha-ba-kuk..."

Vlákna jako by trochu povolila. V očích upíra však dál svítil tupý strach.

"Patříš k Horově smečce?"

"Ano."

Žádné zlobení. Byl učenlivý.

"Zabila jsem Horu."

"Já vím."

"Tak se mne boj!"

"Bojím-se-tě!"

Nech toho! napomenula se Lilith. Zjistila, že v tomto morbidním způsobu výslechu začíná nacházet zalíbení. "Znáš Landrua?" zeptala se.

"Ne..." V hlase byl podtón, z kterého Lilith vstávaly vlasy na hlavě. Upřela pohled na mučeného, přičemž se zmítala mezi fascinací a pocity plnými touhy po útěku.

"Ano!" zasténání ukončilo Habakukův odpor, který v sobě dusil.
"Proč to nešlo hned od začátku? Ke které skupině patří?"
Tahle odpověď mnoho neřekla. Ale protože symbiont nereagoval, vycházela Lilith z toho, že lhal.
"Nikdo... to neví."
"Od kdy je v Sydney?"
"Od... minulé noci."
To odpovídalo Lilithiným zážitkům a nočním můrám. A také předpokladům Esbena Storma...
Na okamžik jí myšlenky zaletěly jinam. K záhadnému domorodci, který se na vlákně času nechal přivést k jejímu narození a potom, jak se zdálo, se stal obětí svého shořelého domu.
Pro tohoto rozporuplného praobyvatele moc sympatií neměla. Ale jeho osud, pokud opravdu zemřel, ji bolel.
Tak mnoho lidí, kteří jí zkřížili cestu, zemřelo!
"Vy jste ho zavolali?"
"My jsme ho zavolali."
"Kde ho najdu? Popiš mi přesně, jak ho najdu!"
Habakuk rychle poslechl. Zdálo se, že se bojí, aby jeho mučení znovu nezačalo. Lilith se několikrát doptávala, protože se jí některé údaje zdály zvláštní. Potom využila příležitost doplnit si své mezerovité znalosti o Landruovi.
"Řekni mi všechno, co o Landruovi víš!"
"On - chce tebe!"
"Vím, že mne chce zabít."
"Ne... zabít. Zakázal, aby tě někdo zabil. Chce tě... živou!"
Lilith nevěděla, proč ji tohle zjištění vyděsilo víc, než kdyby jí někdo potvrdil, že Landru chce jenom zničit to, co bylo domu vzato.
"Co se mnou zamýšlí?"
"To nevím."
"Dál!"
"Přerušil svoje pátrání, aby..."
"O jakém pátrání to mluvíš?"
"O pátrání po poháru ve tvaru lilie."
Jeho odpověď ji vzrušila. "Co je to... ten pohár ve tvaru lilie? Co s tím mám společného?"
Habakukova další slova ji opravdu elektrizovala. "Posvátná věc upírů, která zmizela před dvěma sty šedesáti sedmi lety. Předpokládá se, že ho někdo ukradl. Nikdo neví, kdo. Pokládá se za nezvěstný. Landru od té doby sleduje každou sebemenší stopu. Je jediný, kdo ho hledá, pokud vím."
Habakuk se odmlčel. Potom chraptivým hlasem pokračoval: "Na Liliovém poháru závisí, jestli budeme moci zase provádět rituál..."
"Rituál?"
Habakukovy odpovědi přicházely jen váhavě. Bylo to, jako by musel v sobě překonávat nějakou vnitřní zábranu, která ho stojí hodně síly.
"Od zmizení poháru už nevznikají... žádní noví upíři. Já... jsem jeden z posledních."
Zaujatě se zeptala: "Kolik je ti let?"
"Dvě stě sedmdesát tři."
Zdálo se, že Lilith jen pomalu chápe dosah toho, co slyšela. "Ty jsi... vznikl šest let předtím, než ten pohár zmizel?"
"Ano," potvrdil povzneseně.
"Proč se tomu říká Liliový pohár? A co se přesně rozumí pod tím ‚rituálem'?"
"Ten předmět, o kterém hovoříme, má tvar kamenné lilie. Z ‚květného poháru' je uloupenému lidskému dítěti nalita černá upírská krev. Silně zjednodušeně vyjádřeno potom zemře a znovu se probudí jako nemrtvá bytost, jako upír..."
"Co je s těmi služebnými kreaturami?"
Na Habakukových očích bylo vidět, že nechápe, o čem je řeč.
Lilith to upřesnila. "Oni nejsou upíři?"
I přes svoji ne moc skvělou situaci vydal Habakuk zvuk nejhlubšího opovržení. "To jsou kreatury. Služebníci! Znají jen poslušnost, nemají žádné tvůrčí schopnosti. Jednají jen v mezích svých pravomocí - kdo se proti tomu proviní, zemře. Tím, že pijí krev a po mnoha letech ovládají základy přeměňování, končí jejich podobnost s námi, mistry magie a krve."
V tomhle vysvětlení nebyla žádná nadřazenost, ale téma vzbudilo jeho nelibost. Ještě dodal: "Tvoje otázka je bláznivá! Člověk se také nesrovnává s nižšími tvory jen proto, že se také živí masem jako oni."
Lilith nechtěla nebo nemohla akceptovat jiskřičku pravdy, která se v téhle trošku pokroucené logice objevila.
"Dál!" naléhala, protože cítila, že je na stopě, se kterou nepočítala. Chtěla vypátrat Landrua. Ještě zcela nevěřila tomu, že Landruův osud je spojen s něčím, co má existenciální význam pro všechny upíry, pro jejich další pokračování v budoucnosti.
Mystický pohár, který rozhodoval o životě a smrti národa zabijáků...
To souhlasí, uslyšela najednou v duchu hlas symbiontu. Liliový pohár není výmysl a není to fata morgana. Hledej ho, neznič ho a splníš první část svého úkolu...
Lilith se na poprvé ptala sama sebe, jestli to opravdu byl oděv, co k ní hovořilo, a jestli to není nějaká forma schizofrenie.
"Řekl Landru, že našel nějakou slibnou stopu k poháru?" Ještě když Lilith mluvila, projelo jí něco horkého. Napětí,

které se jí zmocnilo, bylo nezaměnitelné. Ale zdálo se, že to nerozeznal ani symbiont, ani upír.

"To ano," potvrdil Habakuk. "Byl na cestě do Indie, když ho zastihlo naše volání."

"Přesněji!" žádala.

Musel se vzdát.

"Měl mnoho zavazadel?" zeptala se Lilith s tím rizikem, že to bude znít trochu nepatřičně.

"Landru... nikdy necestuje s mnoha zavazadly..."

Upír pod ní se najednou zkroutil. Zdálo se, že mu vylezou oči z důlků, když se najednou z kápě vymrštila "vlákna medúzy", která měla svůj původ v symbiontu a zaryla se upírovi do úst, očí, nosu a uší.

Lilith se pokusila stáhnout kapuci z Habakukovy hlavy. Ale vlákna se natahovala, jako by byla z gumy.

Upírovo tělo se svíjelo v křečích. Během sekundy bylo po něm. V jednom absurdním okamžiku Lilith spatřila, jak pulzujícími vlákny protéká černá Habakukova krev. Potom se postava, ještě před chvíli plná bujného, i když nepřirozeného života, rozpadla jako deset tisíc let stará egyptská mumie.

"Kápě" se hned odloučila a stal se z ní zase symbiont, který se, Lilith ani neviděla jak, zase spojil s jejím oblečením.

To všechno bylo věcí sekundy. Lilith cítila skrytý odpor k věci, která se jí znovu přilepila na kůži.

"Cos to udělal?"

Hlasitě vykřikla.

Ty bys ho také zabila, zašuměl symbiont. Tu a tam potřebuji potravu stejně naléhavě jako ty.

Lilith cítila tlak v břiše. To znamená, že žiješ z upíří krve?

Symbiont nevyužil možnost, jak jí to lacině vrátit, což by při jejím způsobu obživy nebyl problém. Nakonec vysvětlil: Už ti nemohl nic víc říct. Kontroloval jsem celou dobu jeho myšlenky.

"Jaká útěcha."

Narovnala se. Zatímco se ještě ohlížela po možných svědcích hrozného výslechu, pocítila lehkou závrať. Ještě nikdy se nestalo, že by se s ní symbiont pustil do přímého rozhovoru. Nebyl to příjemný pocit, ale něco takového se asi bude stávat častěji.

Tvoje starost je neodůvodněná. Dialog s tebou mne nudí.

Lilith spolkla i tuhle drzost. V myšlenkách už byla podstatně dál a sotva registrovala, že symbiont se už nehlásí.

Chvilku si pohrávala s myšlenkou, že se vrátí k Duncanovi, aby z jeho něžnosti načerpala novou sílu. Ale potom tu myšlenku odvrhla a soustředila se spíš na potřebu, která jí signalizovala něco jiného.

Bylo na čase uspořádat si myšlenky. Tu a tam musela zaplatit za temnou stránku svého původu. Ve dne by bylo příliš velké riziko, že se dostane Landruovi do drápů. Tma pro to byla uzpůsobena lépe.

I když pro ni a její rodové nepřátele tma neexistovala, sugerovala jí ochranu a Lilith dávno pochopila, že její boj proti Landruovi se rozhoduje i mentálně. Ve hře bylo příliš mnoho osobního, příliš privátního a intimního. Už její matka ji před "superupírem" varovala. Jeho smrtelná aura, kterou Lilith pocítila během svého duchovního cestování, toto varování ještě zdůraznila.

Lilith se pokusila aspoň na čas zbavit svých obav. Pomohlo krásné počasí a ona se ptala, co by jí bránilo v odpoledním pobytu na pláži.

Jestli to, co věděla o tomto druhu zábavy, aspoň přibližně odpovídalo, nemělo by být těžké najít tam odpovídajícího kandidáta, který by uhasil její speciální, stále vzrůstající žízeň.

A jestli to dobře nastrojí, nebude muset hledat ona jeho. Najde on ji.

Už se těšila.

V místnosti, do které se Landru po svém neúspěchu stáhnul, bylo absolutní ticho. Už se dlouho nestalo, aby napoprvé nezasáhl cíl, který si vyhlédl.

Stál vzpřímeně v komoře, kterou mu příbuzenstvo propůjčilo, jak přikazoval ZÁKON pohostinnosti. Nebylo slyšet ani jeho vlastní dech. Landru držel v rukou Lancasterovu hlavu. Pohled měl upřený na její zavřené oči. Před 66 lety Landru vlastnoručně provedl popravu. Tehdy se ještě dalo doufat, že dítě, narozené na Paddington Street, bez otce zemře.

Ta naděje se však nenaplnila.

Dokonce o dva roky dříve, než říkalo proroctví, se ten Creannin spratek objevil.

Landru už mezitím znal jméno toho spratka, který se v posledních několika dnech zmocnil půl tuctu členů Sydneyské smečky.

LILITH.

Landru věděl, že od něj smečka očekává, že odstraní nebezpečí. Ona...

Ticho něco narušilo.

Štrachala se sem Hekáda. Obličej i hlavu měla ještě plnou znetvořenin, které jí způsobil Landru. Jen zbytek těla napovídal, že Hekáda kdysi musela být opravdu atraktivní bytost. Poprsí se jí výrazně rýsovalo pod černými přiléhavými šaty. Až ke krku byly uzavřené, ale zato sahaly těsně pod trojúhelník klína. Rychlé pohyby (a ona se v dusné atmosféře, kterou vyzařoval, pohybovala jenom rychle) umožňovaly dráždivé pohledy.

Landru ovšem Hekádu odepsal po jedné schůzce, která pro něj byla zklamáním. Od té doby mu neustále lezla na nervy, protože ho pořád dokola unavovala svým zájmem.

"Co je?" zeptal se hrubě, "neřekl jsem, že nechci být rušen?"

Stáhla se. Její obličej sžíraný ledovým ohněm ho ani trochu nepřitahoval. Zakázal jí, aby odstranila stopy jeho potrestání, dokud se zdržuje u smečky. Věděl, jak moc tím trpí a kolik toho schytává od ostatních členů rodiny.

Byly to maličkosti, které jeho nekonečnému životu dodávaly trochu šťávy.

"Chytili jsme někoho, kdo se plížil podzemními chodbami!"
Landruův zájem zase vzrostl. "Někoho?"
"Ženu."
"Jak vypadá?" Potlačil touhu, aby se Creannina dcera odvážila pustit se sem...
Ne, tomu opravdu nevěří.
"Já nevím... Ostře, řekla bych. Ale něco - na ní nesouhlasí. Ona..."
Po chabých schopnostech, které měla Hekáda v sexu, dokázal Landru její názor relativizovat.
"Kde je?"
"Ve shromažďovací místnosti. Ostatní si ji chtěli vzít. Ale ty jsi náš host. Tobě patří..."
Landru jí gestem naznačil, že má mlčet. Tušil, proč přišla. Pokusila se ještě jednou vzbudit jeho žádost.
"Objevil se mezitím Habakuk?"
On sám se vrátil teprve před několika minutami.
Vzteklý.
Frustrovaný.
"Ne," odpověděla Hekáda. "Vyšel krátce po tobě. Nikdo neví kam."
Landru potlačil myšlenky na mladého domýšlivce, který chtěl zaujmout Horovo místo. "Zaveď mne k ní!"
Hekáda se s přehnanou úklonou obrátila k východu.
Následoval ji. Způsob, jakým křivila drápy a paňáty, prozrazoval, jak ráda by k jeho jizvě na tváři přidala ještě jednu trvalou památku. Ale toho se neodvážila. Jedna vzdornost už ji stála vlasy i krásu. Při té další, jak věděla, by ji Landru zmrzačil úplně.
V podzemí domu se shromáždilo jenom několik členů smečky, kteří krátce předtím vstoupili dovnitř. Landru strkal Hekádu, která překypovala znechucením, před sebou.
Nabídl se mu šokující obraz.
Uprostřed upírů, kteří se kolem ní žádostivě točili, stála rudovlasá žena s hrozivým pohledem. Byla skoro chlapecky štíhlá a přesto z ní vyzařovala dráždivá erotika. Mladí upíři, z nichž mnohé převyšovala, ji obletovali jako můry světlo. Někteří už cenili lesklé zuby. Ale zdálo se, že to ženu nevylekalo.
Usmívala se.
A o něco později bylo jasné, že Hekáda vůbec nepřeháněla: Něco na té ženě, která nebyla upírka, nesedělo. Jen sebevražedkyně nebo někdo, kdo zná vlastní sílu, by mohl stavět takové sebevědomí na odiv!
Landru se zastavil jen na okamžik, když ženu poznal.
Jeho bedry projelo horko a bez námahy probudilo k životu to, o co se za tak velikého úsilí marně podruhé pokoušela Hekáda.
"Nono!" zvolal.
Dlouho na něj hleděla a rozpustile mu zamávala. Aniž by ji někdo obtěžoval, prorazila kruh, který ji zdánlivě obepínal. Na vysokých podpatcích se pohybovala tak jistě jak v každé postavě, což Landru oceňoval.
"Máš ještě pořád ráda šátky od El Nabhalse," přivítal ji a ukázal na zlatě zbarvenou látku, pod kterou se při sebemenším pohybu rýsovalo ohebné tělo.
V této společnosti věděli jenom ona a on, kdo je to El Nabhals.
To, čeho by se neodvážil nikdo z přítomných - pro tuto ženu bylo, jak se zdálo, samozřejmé. Bez všech okolků Landrua objala a přitiskla se k němu provokativně celým tělem.
Pohladil ji po obličeji a malých, tvrdých prsech. Pohybem plným neskonalé něžnosti. "Říkali mi, že tvůj popel dávno rozvál vítr nad nekonečnou Saharou..."
"Popel mých nepřátel," opravila ho rychle. "Ale budeme snad naše setkání slavit tady?"
Zavrtěl hlavou. "Odkud jsi věděla, kde mne najdeš?"
"Copak jsem to nevěděla vždycky...?"
Právě chtěl něco odpovědět, když tu se to stalo.
Ostatní upíři - včetně Hekády, která v pozadí žárlivě zatínala drápy do stěny, jako by ji chtěla rozdrásat - se najednou zkroutili jako pod krátkým úderem elektrického proudu, který zasáhl všechny zároveň. Někteří vrávorali, jako zasažený boxer v imaginárním ringu.
Landru necítil nic, ale ty symptomy znal.
"Kdo zemřel?" zeptal se hlasitě.
"Habakuk...!" zaznělo z mnoha hrdel současně.
Landru hned věděl, co to znamená. "Promiň na chvíli," obrátil se k Noně. "Nebude to dlouho trvat, a možná budeme mít opravdu co slavit... " Mezitím se už hnal k východu a donutil přitom dva členy smečky, aby ho doprovázeli. Potřeboval je k tomu, aby našli místo, kde Habakuk zemřel.
"Já jdu s vámi!" vykřikla Nona.
"Ne! Počkáš tady. Důvody ti vysvětlím později..."
Spokojila se s tím a žádostivě si přejela jazykem po rtech. Ostatní upíři, jak se zdálo, pro ni byli vzduch. "Pospěš si!" zavolala za ním. "Také já ti mám hodně co vyprávět. Orient má své zvláštní, někdy hodně dráždivé půvaby..."
Když se za ní objevila Hekáda a zřetelně neúmyslně se jí dotkla, Nona zavrčela hlubokým hlasem a doprovodila to zaklením, které slyšela jenom upírka: "Neznám tě, ale čtu na tobě jeho rukopis. Nemá rád vlasy - kromě mých! Mysli na to, ale teď se kliď do svojí bedny, ty plešoune!"

Joey Naft měl cit pro to, když byl někdo opravdu v nouzi. Ne nadarmo se zabýval záchranou životů profesionálně. A

že měl na víc, než se jenom měřit s kolegy na skifech, člunech nebo v jiných simulovaných nasazeních, nemusel nikomu dokazovat.

Naft měl skoro dva metry a na svém šlachovitém těle neměl ani gram tuku navíc. Už ve škole mu začali říkat Pepek, protože měl abnormálně vypracovaná předloktí, silnější než bicepsy.

Nijak tím netrpěl. I přes tenhle malý "handicap" neměl nouzi o přátele. I u děvčat měl švih, jak se říká. Zřídka se dlouho zdržely u jeho obrovských předloktí, a někdy zcela přeslechl poznámky o různých náladách matky přírody. Špenát si zatím neoblíbil.

Později, kdy si oblíbil plavání a jiné vodní sporty, přišla mu "pepkovská" předloktí vhod.

Stejně jako teď.

Naft proplaval úsekem vysloveně teplé vody a nedokázal si vysvětlit, proč se žena, kterou předtím pozoroval dalekohledem, najednou dostala do těžkostí. Pozoroval ji i její akce a byl překvapen, že potřebuje pomoc.

Bylo poměrně klidno. Nejhorší úsek dne byl už dávno pryč. Poledne, kdy nacpané žoky chtěly dokázat svým mladým průvodkyním, jací jsou to vlastně ještě chlapíci.

Naft měl takové týpky vlastně rád. U některých stačilo zabořit ruku do nějaké třaslavé hmoty a potom je táhnout za sebou. Ti tlustí se také tak nezmítali, jako agilní hubeňouři.

"Po-moc...!" vykřikla dívka před ním.

Neměl pro to žádné jiné vysvětlení, než že je pod drogami. V tomhle okrsku je dospělý bez problémů získal. Kdo se vystavil nebezpečí tím, že se napil, dostal zpravidla křeč (ačkoliv na to tady byla příliš teplá voda) nebo sebou někam hodil. Snad několik nových a moderních tabletek Extasy...

Naft zapomněl na své teorie. Když dostihl dívku máchající kolem sebe pažemi, pochopil, že se s podobným "kalibrem" ještě nesetkal.

"Žádnou paniku!" volal na ni - a chytil ji zkušeně kolem krku tak, že se musel rukou dotknout jejích fantastických prsou.

Její spokojené zasténání ho vzrušilo. Připadalo mu těžké soustředit se na to, aby se s ní vrátil k Bondi Beach. Na pláži už se shromáždilo několik zvědavců a zcela otevřeně se zajímali víc o ženu než o jeho záchranná opatření.

Sotva měli zase pod nohama pevnou zem, mohla už plavat vlastními silami. Ale pořád ještě vypadala na to, že potřebuje oporu a pevně se o něj opřela.

"Děkuji," vydechla. "Zachránil jste mi život."

Naft to tak dramaticky neviděl. Ale v žádném případě se jí nesnažil odporovat. "Všechno je zase v pořádku?" Jeho hlas zněl jemu samotnému drsně. Bylo to nepochybně tím co se nabízelo jeho očím.

Už jenom její plavky měly takový střih a barvu, že Naft nikdy nic podobného neviděl. A to už něco znamenalo.

"Je mi trochu špatně," řekla a odhrnula si mokré tmavé vlasy z obličeje.

Kývl. "Pojďte se mnou. Ukážu vám, kde si můžete trochu odpočinout." Ukázal na vyvýšenou plošinu, ze které pozoroval svůj úsek pláže. "Měla byste se napít něčeho, co obsahuje sůl..."

Vděčně kývla a zavěsila se do něj.

Dokonce i ti největší čumilové teď ztratili zájem.

Naft černovlásku sledoval, když stoupala po příčkách žebříku nahoru. Přitom sotva mohl odtrhnout pohled od jejího pozadí. Když vyšli nahoru, byl bez dechu, jako po svém ranním běhu po pláži. Zároveň nevěřil svým očím.

Halucinace...

Dívka snů jej očekávala skoro nahá. Jenom něco jako pásek obepínalo její vnady. Zbytek byla všechno nahá kůže, jejíž měkké tvary na něj útočily.

Ještě pořád to nechápal.

Ležela s lehce pokrčenýma nohama na podlaze. Hrazení, které mu sahalo po hruď, když stál, ji skrývalo před očima obecenstva pláže.

Joey Naft pochopil, že si s ním zahrává. Bylo to zosobněné pokušení. Už když se jí dotkl ve vodě, nedočkal se žádného odporu.

"Na co čekáš? Nechceš mi pomoci zase rozproudit krevní oběh?"

Polkl. Každá výmluva se mu zdála vůči tomuto pokušení lichá. Nech promluvit činy, vzplálo v něm.

Přistoupil k ní. Napůl se k němu natáhla, aby mu mohla sundat mokré plavky. Naft si jen mimoděk všiml, že její vlasy a kůže trochu oschly. Nezajímalo ho ani to, co zbylo z jejích plavek a co leželo vedle ní na podlaze.

Klesl k ní dolů. Přijala ho se zasténáním, které ho připravilo o poslední zbytky rozumu. Dal se strhnout vášní. Jako v extázi do ní vniknul. Laskala jeho hrdlo, když, napůl se podpírajíc, ležel nad ní a kroužil pánví.

Už za krátký čas to cítil přicházet.

Chtěl zůstat vevnitř, aby zvýšil svůj požitek. Ale tu převzala iniciativu ona a přitiskla se k němu co nejvíc.

Vykřikl rozkoší a bylo mu úplně jedno, jestli ho někdo slyší nebo ne.

Jen těžce se vracel zase do skutečnosti. Poznal, že ona ještě pořád nemá dost. Přitiskla se plnými rty na jeho krk a sála.

Naft vlastně stopy po polibcích nenáviděl. Dneska však byl připraven udělat výjimku. Dosud nepochopil, že to, co se tu odehrává, dalece převyšuje prostý polibek.

Když začala být bolest jednoznačná, pokusil se ji od sebe odtrhnout. Odporovala mu však bez zjevného úsilí a poprvé ucítil sílu, která se skrývala v tom jemném těle.

Hlas, který se ozval, když se od něj dobrovolně odloučila, ho obaloval jako vata: "Nic se ti nestane. Byl jsi úžasný. Děkuji ti, opravdu. Řekni, kolik je ti..."

Nevěděl, jestli jí odpověděl. Nevěděl, proč jí dovolil, aby ho sála. Zalila ho druhá vlna vášně - úplně jinak než

předtím, ale hlouběji, o hodně hlouběji...

Příslušníci jedné smečky instinktivně vědí, kdy zahynul jeden z nich. Je přitom vydáván signál, "impuls smrti", který dostihne ostatní v jejich běžném životě. I služební kreatury vydávaly tyto signály, které ti, kteří "stáli stranou", nebrali vážně. Ani tak mocní jako Landru. Rozhodl se, že se musí dostat na místo, kde Habakuk nalezl náhle svůj konec.

Byl to park, který se rozkládal nedaleko obchůdku, ve kterém Landruovi proklouzla mezi prsty dcera té děvky. Nepotřeboval být génius, aby přišel na souvislosti. Ale použitelné stopy byly pryč, nebo byly dávno vychladlé. Kromě Habakukova popela, který jeho bratři pečlivě sebrali a mrtvoly kookaburry, bylo místo činu osiřelé.

Když tohle všechno zjistil, obrátil se Landru bez toho, aby čekal na své průvodce, k návratu. Přítomným upírům, kteří už netrpělivě očekávali jeho návrat, dal příkaz vyrazit a porozhlédnout se po té zatracené.

Potom se vydal přímo do svého kamrlíku, kde už Nona připravila oheň zcela zvláštního rázu. Vzduch zamlžil zvláštní kouř.

"Měla jsem milý rozhovor s Hekádou," uvítala ho. Ze šátků, které předtím zahalovaly její tělo, zůstal jeden jediný. Hladil její svůdné tělo jako tenounký transparentní závoj.

Ještě než Landru odpověděl, ucítila, že navzdory jejím výrazným půvabům není zcela duchem přítomen.

"Pojďme lovit spolu," řekl drsným hlasem. "Kvůli starým časům... Musím nejdříve mít čistou hlavu. A ty z toho budeš mít prospěch, to ti slibuji!"

Jeho návrh padl na úrodnou půdu. Nona cítila v divoké radosti chuť krve ve svých ústech. "Slunce už zapadá," souhlasila. A jako by měla tento kalendář neustále v hlavě, dodala: "Měsíc vychází časně. Úplněk. Cítím celý den, jak mnou projíždějí příliv a odliv.

Zajdu touhou. Škoda, že ses ještě pořád nerozhodl spárovat se se mnou ve tvé masce..." Lítostivě si povzdechla. Z hrdla jí uniklo sotva postřehnutelné zasupění.

Udělal odmítavé gesto, které ukázalo, že tohle stanovisko ještě stále platí. "Potom budeme mít dost možností, jak uspokojit tvoje fantazie."

"Jenom moje?"

"Také moje."

Začal svlékat oblečení.

Nona ztuhla, když uviděla, co se pod ním skrývá. "Nádherné. Miluji nápadné šperky." Ukázala na vyschlou hlavu, kterou měl Landru pověšenou na hrudi poseté jizvami. "Smím?" Natáhla ruku.

Zaváhal. Potom jí hlavu hodil.

Nona tiše zavýskla nad bolestí, která byla trvale zapsána v koženém obličeji. Její nadšení ještě vzrostlo, když uviděla pohyby: "Ono to... žije...!"

Landru zavrtěl hlavou. "Reflexy," odpověděl odmítavě. "Poslední záškuby provinilce!"

Fascinovaně hladila hnědou vyschlou kůži. "Vyprávěj mi o tom víc. Cítím, že jednou musím být pro nějakého člověka něčím zvláštním..."

"Později," odbyl ji bryskně.

Zavyla, když viděla, že se začíná proměňovat. Hned hlavu položila na Landruovo oblečení.

Spontánně se i ona začala proměňovat. Dříve, než se poddala síle neviditelného měsíce, strhla si závoj z těla.

Ještě než se noc přehoupla přes polovinu, byl z ní vlk, skutečnější, než by kdy Landru mohl být.

Podzemní chodbou se hnali nahoru na povrch.

Lov začínal.

Jako za starých dobrých časů.

Upír a samice vlkodlaka společně...

KONEC

AHOJ, KAMARÁDI NOCI!

V této "krvavé depeši" vám odpovím na telefonické i písemné dotazy, adresované redakci:

• Kdo maluje titulní obrázky k Vampýře?

Kreslí ji hlavně španělská malířka Monica, ale zastoupeni budou i pánové - Fabián a Frohlich, nebo ten či onen další kreslíř...

• Proč se Vampýra odehrává v Austrálii? To není zrovna ideální místo pro služebníky a podobné bytosti. Je tam horko, ozónová díra atd. A objevení domorodce nevěstí nic dobrého!

Esben Storm se bude objevovat jen sporadicky. Vlastně jen pozoruje. To, že seriál začíná v Austrálii, je logické: Uprchli tam Lilithini rodiče. Death Valley je ideální místo pro úkryt před kýmkoliv.

• Vadí mi, že je Lilith tak mladá. Co je to pro upíra 98 let? Nemá žádné vzpomínky. Miluju dobrodružství z minulosti!

I na to je pamatováno. V patnáctém sešitě se objeví první příběh z minulosti - ovšem ne Lilithin, ale jejího společníka.

• Blízkost Asie by umožnila, aby se příběhy odehrávaly v Japonsku, Číně nebo jiné exotické zemi. Tam jsou historky o upírech velmi rozšířené.

I s tímhle jsme počítali. Další pokračování se budou odehrávat v Indii, resp. Nepálu. Lilith na své pouti světem uvidí řadu míst a seznámí se s temnou stránkou místních legend.

• Kolik autorů píše Vampýru?

Jeden jediný autor, alespoň do té doby, než ho s bolavými prsty a nervovým kolapsem, za výkřiků "Termíny - termíny - termíny," neodvezou do nějakého klidného sanatoria.

Aby mne nestihl podobný osud - loučím se s vámi až do příště s upířím pozdravem "Dobrý skus!"
Váš Monster Mike
1 Vampýra, sv. 03, Posedlá
2 Vampýra, sv. 02, Moloch
??

??

??

??